Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος — Ἀθῆναι 5 Νοεμβρίου 1932 — Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 49

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο δέκα χέρια τὸν εἶχαν ἁρπάξει ἀπὸ δέκα μεριές. Μὰ ὁ Τὸμ Κάντυ, φορώντας πάντα τὸ βασιλικὸ μανδύα, προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ φώναξε μὲ βροντερὴ φωνή:

— Ἀφῆστε τον ἐλεύθερο καὶ μὴ τὸν ἐγγίζετε. Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλιάς!

Εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ σαστισμάρα καὶ ἡ ἀναστάτωση ποὺ ἐπακολούθησε. Μερικοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους καὶ κοίταζαν πότε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, καὶ πότε τὰ δυὸ κύρια πρόσωπα τῆς παράξενης αὐτῆς σκηνῆς, καὶ ἀναρωτιόνταν ἂν ἦταν ξύπνοι κι' εἶχαν τὰ λογικά τους ἢ μήπως ἔβλεπαν κανένα ὄνειρο. Ὁ Λόρδος-Προστάτης εἶχε σαστίσει κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους· μὰ γρήγορα συνῆλθε καὶ πρόσταξε ἀποφασιστικά:

— Μὴν προσέχετε τὰ λόγια τῆς Μεγαλειότητός του. Εἶναι ἡ ἀρρώστεια του ποὺ τὸν ἐπηρεάζει. Συλλάβετε τὸν μικρὸν ἀλήτη.

Ἑτοιμάστηκαν νὰ τὸν ὑπακούσουν, μὰ ὁ ψευτοβασιλιὰς χτύπησε τὸ πόδι του θυμωμένος καὶ φώναξε:

— Μὴν τὸν ἐγγίζετε! Εἶναι ὁ βασιλιάς!

Τὰ χέρια ποὺ ἦταν ἕτοιμα νὰ ἁρπάξουν τὸν «ἀλήτη» ἔπεσαν ἄτονα κάτω· κανεὶς δὲν ἔκανε μιὰ κίνηση, κανεὶς δὲν ἔλεγε μιὰ λέξη· κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ τί νὰ πῇ σὲ μιὰ τόσο ἐξαιρετικὴ περίσταση. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ κουρελιασμένο ἀγόρι προχώρησε πρὸς τὴν ἐξέδρα μὲ ὅλη του τὴν ψυχραιμία καὶ μὲ πραγματικὰ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια. Κι' ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν ἔκπληξή τους, ἀνέβηκε στὴν ἐξέδρα. Τότε ὁ ψευτοβασιλιὰς ἔτρεξε κοντά του λάμποντας ἀπὸ χαρά, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄχ, βασιλιά μου καὶ κύριέ μου, ἄφησε τὸ φτωχὸ τὸν Τὸμ Κάντυ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σοῦ ὁρκισθῇ πίστη καὶ θὰ σοῦ φωνάξῃ: Βάλε τὸ στέμμα στὸ κεφάλι σου καὶ λάβε πάλι στὴν κατοχή σου ὅλα ὅσα σοῦ ἀνήκουν!

Τὰ μάτια τοῦ Λόρδου-προστάτη καρφώθηκαν βλοσυρὰ στὸ πρόσωπο τοῦ παρείσακτου· μὰ γρήγορα ἄλλαξαν ἔκφραση κι' ἔδειξαν τὴ μεγαλύτερη ἀπορία. Κι' αὐτὸ συνέβη καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά. Ὅλοι κοιτάχτηκαν κατάπληκτοι καὶ ἡ ἴδια σκέψη πέρασε ἀπ' ὅλων τὸ μυαλό.

— Τί περίεργη ὁμοιότης!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Λόρδος-προστάτης ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ὕστερα εἶπε σοβαρὰ κι' εὐγενικά:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς ὑποβάλω μερικὲς ἐρωτήσεις... πού...

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω σὲ ὅλα, μυλόρδε.

Ὁ Χέρτφορδ τότε ἄρχισε νὰ ρωτάῃ τὸν Ἐδουάρδο διάφορα πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν Αὐλή, μὲ τὸν βασιλέα Ἔρρικο, μὲ τὶς πριγκίπισσες καὶ τοὺς εὐγενεῖς, καὶ τὸ παιδὶ ἔδινε τὶς πιστὲς ἀπαντήσεις δίχως τὸν παραμικρὸ διστάγμό. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, ἔκανε τὴν περιγραφὴ ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ βασιλιᾶ, τὶς ἐπίσημες αἴθουσες τοῦ παλατιοῦ καὶ τὰ διαμερίσματα τοῦ πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας.

Ἦταν ἐκπληκτικό, παράξενο, ἀνεξήγητο. Αὐτὸ ἔλεγαν ὅλοι ὅσοι ἦταν γύρω καὶ ἄκουγαν. Ἀκόμη ἔγινε κάποια ἀλλαγὴ στὶς διαθέσεις τοῦ κοινοῦ κι' οἱ ἐλπίδες τοῦ Τὸμ Κάντυ πὼς θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὸ ἀνεπιθύμητο ἀξίωμά του, ἄρχισαν νὰ μεγαλώνουν, ὅταν ὁ Λόρδος-προστά-

ΕΙΚΟΝΕΣ. ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρή, ἐνῶ ἀγωνίζεται νὰ κουμπώσῃ τὸ ἐπανωφόρι της:—Ἄϊ στὸ καλό! γιατὶ τὰ κουμπιὰ νὰ εἶναι πάντα μεγαλύτερα ἀπὸ τὶς κουμπότρυπες;

της εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του:

— Ναί, πραγματικῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ παράξενα. Μὰ δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γνωρίζει κι' ὁ βασιλιάς μας. Δὲν εἶναι ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις.

Τὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης γύρισε μὲ τὸ μέρος τοῦ Τὰμ καὶ πολλοὶ ἄρχισαν ν' ἀγριοκοιτάζουν πάλι τὸν μικρὸ παρεΐσακτο. Ὁ Λόρδος-προστάτης ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικός. Μιὰ σκέψη κυριάρχοῦσε στὸ μυαλό του: «Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο γιὰ τὸ κράτος καὶ γιὰ ὅλους μας γενικά, ἂν μείνῃ ἄλυτο ἕνα τόσο σημαντικὸ αἴνιγμα. Θὰ μποροῦσε νὰ διχάσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ θρόνο». Στράφηκε πρὸς τὸν διπλανό του:

— Σὲρ Θωμά, συλλάβετε . . . ὄχι, περιμένετε μιὰ στιγμὴ ἀκόμη.

Μιὰ καινούργια ἰδέα ἦρθε στὸ νοῦ του κι' εὐθὺς στράφηκε πρὸς τὸ κουρελοντυμένο ἀγόρι καὶ τὸ ρώτησε:

— Ποῦ βρίσκεται ἡ μεγάλη σφραγίδα τοῦ κράτους; Ἂν μοῦ δώσῃς τὴν ὀρθὴ ἀπάντηση, τότε τὸ αἴνιγμα λύθηκε. Γιατὶ μόνο ὁ πραγματικὸς πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας ξέρει νὰ μᾶς πῇ ποῦ τὴν ἔχει κρύψει. Ἀπὸ ἕνα τόσο μηδαμινὸ πρᾶγμα κρέμεται ἡ τύχη τοῦ θρόνου καὶ τῆς δυναστείας!

Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἔξυπνη, μιὰ σοφή, στ' ἀλήθεια, σκέψη. Κι' ὅτι τὴν ἀναγνώρισαν ὅλοι γιὰ σοφή, αὐτὸ φαινόταν ἀπὸ τὴν σιωπηλὴ ἐπιδοκιμασία τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματούχων ποὺ στέκονταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ ἄλλαζαν μεταξύ τους. Κανείς, κανεὶς ἄλλος, ἀσφαλῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ βασιλόπουλο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανισμένης σφραγίδας, ποὺ εἶχε μείνει ἀνεξιχνίαστο ὡς τὴν ὥρα. Εἶχαν διδάξει, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, τὸ ρόλο του σ' αὐτὸν τὸ θρασύτατο μικρὸ ἀπατεώνα. Μὰ σὲ τοῦτο τὸ σημεῖο κάθε διδασκαλία θὰ ναυαγοῦσε. Γιατὶ στὸ αἴνιγμα αὐτὸ οὔτε κἂν ἐκεῖνος ποὺ τὸν δασκάλευε δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Ἦταν μιὰ λαμπρή, μιὰ ἀλάθητη δοκιμή, καὶ χάρις σ' αὐτὴν θὰ ξεκαθαριζόταν σχεδὸν παρευθὺς τὸ τόσο ἐπικίνδυνο αὐτὸ ζήτημα. Γι' αὐτὸ κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ γελοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ γένεια τους μὲ τὴ σκέψη ὅτι τώρα ὁ μικρὸς παρεΐσακτος θὰ τὰ ἔχανε ὁλότελα καὶ θ' ἀποστομωνόταν.

Μὰ ὄχι τίποτε τέτοιο δὲν ἔγινε. Καὶ πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξη κι' ὁ θαυμασμός τους ὅταν τὸ φτωχοντυμένο ἀγόρι, δίχως νὰ διστάσῃ διόλου, ἀπάντησε μὲ ἥρεμο καὶ θετικὸ τόνο:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι κανένα τόσο σπουδαῖο αἴνιγμα.

Ὕστερα, δίχως νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἀπὸ κανέναν, στράφηκε καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ εἶναι συνηθισμένος νὰ δίνῃ διαταγές:

— Λόρδε Σάντ-Τζών, πηγαίνετε στὰ γραφεῖο μου στὸ παλάτι. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει καλύτερα τὰ κατατόπια ἐκεῖ μέσα ἀπὸ σᾶς. Ἀριστερά, στὴ γωνιὰ ἀπέναντι στὴν πόρτα, θὰ ἰδῆτε κρεμασμένο στὴν ταπετσαρία τοῦ τοίχου, ἀκουμπιστὰ σχεδὸν στὸ πάτωμα, ἕνα μετάλλινο κουμπί. Πατήστε το καὶ θὰ νοιξῇ ἕνα μυστικὸ συρταράκι ποὺ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ τὸν ἔμπιστο μαραγκὸ ποὺ μοῦ τὸ ἔχει κάνει. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ ἰδῆτε μέσα στὸ συρτάρι, θὰ εἶναι ἡ μεγάλη σφραγίδα. Πάρτε την καὶ φέρτε την ἐδῶ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν καταπληκτικὴ ἐντύπωση, καὶ τόσο μᾶλλον ποὺ τὸ μικρὸ ζητιανόπουλο, δίχως κανένα δισταγμὸ εἶχε βρεῖ τὸν κατάλληλο αὐλικὸ ἀνάμεσα σὲ τόσους ἀνθρώπους, καὶ τοῦ εἶχε μιλήσει μὲ τέτοιον τρόπο ὥσὰν νὰ τὸν γνώριζε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε.

Μὰ καὶ ὁ λόρδος ὁ ἴδιος τὰ ἔχασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἄθελά του ἑτοιμάστηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή. Ἔκανε μάλιστα κι' ἕνα κίνημα σὰ νἄθελε νὰ ξεκινήσῃ. Συγκρατήθηκε ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ κι' ἔγινε κατακόκκινος γι' αὐτὸ ποὺ κόντεψε νὰ πάθῃ. Μὰ ὁ Τὰμ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνή:

— Γιατὶ διστάζεις; Δὲν ἄκουσες τὴν προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ; Πήγαινε.

Ὁ λόρδος Σάντ-Τζὼν ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση καὶ ὅλοι παρατήρησαν πὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ διπλωματικό, γιατὶ δὲν ἀπευθυνόταν σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς δυὸ βασιλιάδες ἀποκλειστικά, ἀλλὰ στὸ κενὸ δάστημα ἀνάμεσά τους. Ὕστερα ἔστριψε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα σὲ ἀναμονὴ καὶ ἀγωνία. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὅλο καὶ ἀραίωναν ἐκεῖνοι ποὺ περιστοίχιζαν τὸν Τὰμ, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο, γίνονταν ὁλοένα καὶ περισσότεροι. Σιγὰ-σιγὰ οἱ λίγοι ἀκόμη ἀναποφάσιστοι, ποὺ βρίσκονταν στὸ πλευρὸ τοῦ Τὰμ, μάζεψαν ὅλο τους τὸ θάρρος κι' ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον γλίστρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς πλειοψηφίας. Στὸ τέλος μιὰ ὁ Τὰμ, μὲ τὴν ἐπίσημη στολή τῆς στέψης καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματά του, ἀπόμεινε ὁλομόναχος κι' ἔρημος ἀπάνω στὴν εὐρύχωρη ἐξέδρα, θεατὸς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἐπιτέλους φάνηκε νὰ ἔρχεται ὁ λόρδος Σάντ-Τζών. Τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴ μέση τῆς ἐκκλησίας, ἡ γενικὴ ἀγωνία ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ σιγανὸ μουρμούρισμα ποὺ ἀκουγόταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα σ' ὅλο τὸ πλῆθος, κόπηκε, μονομιᾶς κι' ἔγινε τέτοια βαθειὰ σιωπή, τέτοια ἀπόλυτη ἡσυχία, ὥστε ἀντιχοῦσε καθαρὰ ὡς τὴν ἄκρη τῆς ἐκκλησίας ὁ κρότος τῶν βημάτων του. Ὅλοι κρεμόνταν ἀπ' τὰ μάτια του ἐνόσω ἐκεῖνος προχωροῦσε. Ἔφθασε τέλος στὴν ἐξέδρα, στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα προχώρησε πρὸς τὸν Τὰμ Κάντυ καὶ τοῦ εἶπε κάνοντας βαθειὰ ὑπόκλιση:

— Μεγαλειότατε, ἡ σφραγίδα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ μέσα.

Καὶ πανοῦκλα ἀκόμη ἂν εἶχεν ὁ Ἐδουάρδος, δὲν θὰ ἀποτραβιόταν γρηγορώτερα ἀπὸ κοντά του ὅλο τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν, κι' ὅσο μεγαλύτερη φρίκη καὶ ἀποστροφὴ θὰ ἔδειχνε.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ βρισκόταν ὁλομόναχος, δίχως κανένα φίλο καὶ ὑποστηρικτή, κι' ἐκεῖνοι ποὺ πρῶτα τὸν περιστοίχιζαν, τώρα τὸν κοίταζαν ἄγρια καὶ ἀπειλητικά. Ὁ λόρδος-προστάτης φώναξε θυμωμένος:

— Πετάξτε τον ἔξω τὸν παλιοζητιάνο! Περάστε τον ἀπό μέσα ἀπὸ τὴν πόλη δέρνοντάς τον μὲ τὸν βούρδουλα! Δὲν τοῦ ἀξίζει καλύτερο!

Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν νἀρπάξουν τὸ παιδί. Μὰ ὁ Τὰμ Κάντυ στάθηκε μπροστά του καὶ τοὺς εἶπε:

—Πίσω! Ὅποιος τὸν ἀγγίξῃ, θὰ τὸ πληρώσῃ ἄσχημα!

Ὁ λόρδος-προστάτης τὰ ἔχασε πάλι καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Στράφηκε πρὸς τὸν λόρδο Σάντ-Τζὼν καὶ τὸν ρώτησε:

— Κοιτάξατε καλά; Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο πρᾶγμα. Εἶναι στάλη θεα ἀνεξήγητο. Νὰ χάνουνται μικροπράγματα, αὐτὸ κανεὶς τὸ καταλαβαίνει. Μὰ νὰ χαθῇ ἕνα τόσο μεγάλο ἀντικείμενο σὰν τὴ σφραγίδα τοῦ κράτους, καὶ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ ξαναβρῇ!... Ἕνα ὁλόχρυσο, βαρὺ πρᾶγμα . . .

Μονομιᾶς τὰ μάτια τοῦ Τὰμ Κάντυ γυάλισαν. Ἔτρεξε κοντὰ στὸ λόρδο-προστάτη καὶ φώναξε:

— Σταθῆτε; Μοῦ φαίνεται πὼς κατάλαβα γιὰ τί μιλᾶτε. Εἶναι στρογγυλὸ καὶ χοντρό; Κι' ἔχει πάνω του σκαλισμένα γράμματα καὶ σχέδια;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΣ

(ΜΥΘΟΣ)

Ἕνας γάϊδαρος ψαρρὸς
Νιούθηκε σὰν κύριος·
Βάζει σμόκιν καὶ μονόκλ,
Γίνεται ἄγνωστος, μυστήριος
Σὲ μιὰν ἐσπερίδα πάει
Καὶ τὸν κόσμο ἐκεῖ χαλάει.

Συζητάει καὶ γλεντᾶ
—σωστὸς λόρδος, στὴν ἐντέλεια.—
Λένε ὅλοι: Τί κομψός!
Ἔχει χάρη πραξιτέλεια!
Κι' ὅλοι πιὰ τὸν κολακεύουν
Καὶ γιὰ φίλο τὸν γυρεύουν.

—Θἄχετε λαμπρὴ φωνή!..
—Ἀχ! τί σὶκ αὐτιά, ἐξαίσια!
Μιὰ κυρὰ κοπλιμεντάρει:
—Τραγουδάει—λέει—θεσπέσια!
Κι' ὁ κὺρ Μέντιος τὰ πιστεύει.
Καὶ νὰ ψάλῃ τοὺς γυρεύει!

Μόλις βγάζει ὅμως μιὰ νότα
Πῶ, πῶ, πῶ, τί συμφορά!
Τὰ πλευρά του, φίλε, ρώτα . . .

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Σικελικὸ παραμύθι)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τράβηξαν λιγάκι ἀκόμη μὲ τὸ καράβι τους, κι' ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν ἀπάντησαν ἕναν ποὺ ἦταν πεσμένος μπρούμυτα στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ ἔπινε νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ κόντευε νὰ τὸ ρουφήξῃ ὅλο.

— Γιὰ ἰδές, παππούλη, πῶς πίνει αὐτὸς τὸ νερό! φώναξε τὸ παιδί.

— Ρώτησέ τον τί κάνει, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Τὸ παιδὶ τὸν ρώτησε κι' ἐκεῖνος εἶπε:

—Ἐδίψασα κι' ἔσκυψα νὰ πιῶ μιὰ γουλίτσα νερό.

— Ρώτησέ τον ἂν θέλῃ νἀρθῇ μαζί μας.

Τὸν ρώτησε κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε:

—Ἂν μοῦ δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, τότε ἔρχομαι.

Τὸν πῆραν λοιπὸν μαζί τους στὸ καράβι καὶ τὸ παιδὶ εἶπε:

—Ὅσο πᾶμε καὶ πληθαίνουμε, παππούλη. Πρῶτα εἴμαστε τέσσερις καὶ τώρα γίναμε πέντε.

Δὲν εἶχαν πάει πολὺ παρακάτω καὶ βλέπουν ἕναν ποὺ στεκόταν στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰ σαΐτα καὶ σημάδευε μέσ' στὸ νερό.

— Τί σημαδεύει αὐτὸς ἐδῶ, παππούλη; λέει τὸ παιδί.

— Ρώτησέ τον, λέει ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Φώναξε λοιπὸν τὸ παιδί:

— Τί σημαδεύεις αὐτοῦ, παληκάρι μου;

— Σούτ, σούτ! εἶπ' ἐκεῖνος σιγὰ καὶ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σωπάσουν.

Τὸ παιδὶ ὅμως τὸν ξαναρώτησε:

— Τί σημαδεύεις αὐτοῦ;

— Τώρα μοῦ τὸ σκιάξατε κι' ἔφυγε, ἀπάντησε ὁ σκοπευτής. Στὸν κάτω κόσμο στεκόταν μιὰ τσιλιβίθρα ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ τὴν σημάδευα νὰ τὴ σκοτώσω. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἡ τέχνη μου: Ὅ,τι σημαδέψω πάντοτε τὸ πετυχαίνω.

— Ρώτησὲ τον ἂν θέλῃ νἀρθῇ μαζί μας, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ.

Τὸν ρώτησε τὸ παιδί.

—Ἂν μοῦ δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, γιατὶ νὰ μὴν ἔρθω; ἀποκρίθηκε ὁ σκοπευτής.

Τὸν πῆραν κι' αὐτὸν μαζί τους καὶ τὸ παιδὶ εἶπε:

— Γιὰ ἰδές, παππούλη, πρῶτα εἴμαστε πέντε καὶ τώρα εἴμαστε ἕξη.

Προχώρησαν λίγο παρακάτω καὶ κεῖ ποὺ πήγαιναν βλέπουν ἕναν ποὺ περπατοῦσε κι' ἔκανε τόσο μεγάλα βήματα ποὺ τὸ ἕνα πόδι του βρισκόταν στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸ ἄλλο στὴ Δύση.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε Ἀποτελέσματα εἰς τὸ 47ον φυλλάδιον]

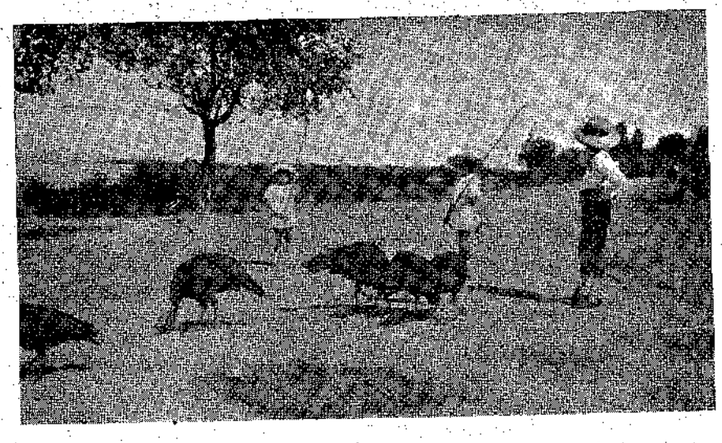

Κοπάδι γάλων

ΙΡΕΝΑ Δ. ΔΑΕΞΟΠΟΥΛΟΥ
Β' Βραβεῖο στὴ Μεγάλη Τάξη

Ὁ Νόνης δὲν ἀρέσει τὸ πουρέ του

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
Β' Βραβεῖο στὴ Μεγάλη Τάξη

Μιὰ βίλλα

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΔΑΚΡΥ
Γ' Βραβεῖο στὴ Μεγάλη Τάξη

—Γιὰ ἴδές, παππούλη, τί μεγάλα βήματα κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἔκανε τὸ παιδί.

— Ρώτησέ τον, γιατὶ περπατάει ἔτσι.

Τὸν ρώτησε λοιπὸν τὸ παιδὶ κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Βγῆκα λίγο περίπατο γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου.

— Γιὰ ρώτησέ τον ἂν θέλῃ νἄρθῃ μαζί μας.

Τὸν ρώτησε πάλι τὸ παιδὶ καὶ ὁ ξένος εἶπε:

— Ἂν μοῦ δίνετε νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω, ἔρχομαι μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Τὸν πῆραν λοιπὸν κι' αὐτὸν μαζί τους καὶ τὸ παιδὶ εἶπε:

— Τί χαρά, παππούλη! Εἴμαστε ἕξη καὶ τώρα γίναμε ἑφτά.

Μὰ ὁ Ἅγιος Ἰωσὴφ ἤξερε γιὰ ποιὸ λόγο τοὺς ἔπαιρνε ὅλους αὐτοὺς μαζί του, καὶ μὲ τὴν εὐλογία του τὸ καράβι ταξίδευε καὶ στὴ στεριὰ καὶ στὴ θάλασσα.

Ἐπιτέλους ἔφτασαν καὶ στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλιᾶ.

Τὸ παιδὶ πῆγε μέ τὸ καράβι του καὶ στάθηκε ἴσια μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ παρουσιάστηκε στὸν βασιλιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Βασιλιά μου πολυχρονεμένε, αὐτὸ ποὺ διαλάλησες τὸ ἔκανα καὶ ἔφτιαξα ἕνα καράβι ποὺ ταξιδεύει καὶ στὴ στεριὰ καὶ στὴ θάλασσα. Τώρα θέλω νὰ μοῦ δώσῃς κι' αὐτὸ ποὺ ἔταξες καὶ νὰ μὲ κάνῃς γαμπρό σου.

Ὁ βασιλιὰς ὅμως εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

— Θὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρη μου σ' αὐτόν, ποὺ δὲν ξέρω ποῦθε κρατάει ἡ σκούφια του; Ποῦ ξέρω ἐγὼ ἂν εἶναι πλούσιος ἢ φτωχός, ἄρχοντας ἢ ζητιάνος;

Σκέφθηκε λοιπὸν μὲ τί τρόπο νὰ ξεπορτωθῇ τὸν γαμπρὸ καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ ἔκανες δὲ μοῦ φθάνει. Πρέπει νὰ κάνῃς κάτι ἄλλο ἀκόμη. Νὰ βρῇς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοῦ πάει ἕνα γράμμα στὸν βασιλιὰ τοῦ Κάτω Κόσμου καὶ σὲ μιὰ ὥρα νὰ γυρίσῃ πίσω μὲ τὴν ἀπάντηση.

— Μ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εἶχες ζητήσει πρῶτα! ἔκανε τὸ παιδί.

—Ἂν θέλεις νὰ τὸ κάνῃς, πάει καλά, εἶπε ὁ βασιλιάς. Εἴδεμὴ δὲν σοῦ δίνω κι' ἐγὼ τὴν κόρη μου.

Πῆγε λοιπὸν τὸ παιδὶ καταστενοχωρημένο στὸν Ἅγιο Ἰωσὴφ καὶ τοῦ εἶπε:

— Παππούλη, ὁ βασιλιὰς δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὴν κόρη του παρὰ μονάχα ἂν τοῦ βρῶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ πάῃ ἕνα γράμμα στὸν βασιλιὰ τοῦ Κάτω Κόσμου καὶ σὲ μιὰ ὥρα νὰ ἔχῃ γυρίσει πίσω.

— Μπά, παιδάκι μου, ἔκανε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ. Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς. Στεῖλε ἐκεῖνον ποὺ ἔκανε τὶς μεγάλες βηματάρες καὶ τὸ ἕνα πόδι του στεκόταν στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸ ἄλλο στὴ Δύση.

Ἔτρεξε λοιπὸν τὸ παιδί, πῆρε τὸν περπατητή, πῆγε μαζί του στὸν βασιλιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ δέχομαι αὐτὸ ποὺ εἶπες καὶ νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πάῃ τὸ γράμμα.

Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν ὁ βασιλιὰς ἕνα γράμμα γιὰ τὸ βασιλιὰ τοῦ Κάτω Κόσμου, κι' ὁ ἄνθρωπος ἄνοιξε τὶς ποδάρες του καὶ στὴ στιγμὴ πῆρε δρόμο. Σὰν ἔφτασε λοιπὸν στὸν Κάτω Κόσμο, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς:

— Περίμενε μιὰ στιγμὴ νὰ γράφω τὴν ἀπάντηση.

Κάθησε λοιπὸν ἐκεῖνος νὰ περιμένῃ, μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε κάνει, ποὺ ἔγειρε κι' ἀποκοιμήθηκε καὶ ξέχασε ὁλότελα πὼς σὲ μιὰ ὥρα ἔπρεπε νὰ εἶχε γυρίσει πίσω.

Περίμενε τὸ παιδὶ νὰ γυρίσῃ, περίμενε, μὰ τίποτε. Ἡ ὥρα κόντευε νὰ περάσῃ κι' ἐκεῖνος δὲν φαινόταν. Τότε λέει ὁ Ἅγιος Ἰωσὴφ σ' ἐκεῖνον ποὺ σημάδευε καὶ τὰ πετύχαινε ὅλα:

— Γιὰ ἴδες ποῦ βρίσκεται ἐκεῖνος καὶ χασομεράει.

Κοιτάζει ἐκεῖνος καὶ λέει:

— Εἶναι στὸν Κάτω Κόσμο, στὸ περιβόλι τοῦ παλατιοῦ τοῦ βασιλιᾶ, κι' ἔχει ξαπλωθεῖ κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιὰ καὶ κοιμᾶται.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε; λέει τὸ παιδί.

— Ἔννοια σου κι' ἐγὼ θὰ τὸν ξυπνήσω.

Σημαδεύει λοιπὸν μὲ τὴ σαΐτα του καὶ πετυχαίνει ἕνα μῆλο στὴ μηλιὰ καὶ μπάμ! πέφτει τὸ μῆλο πάνω στὴ μύτη τοῦ κοιμισμένου κι' εὐθὺς τὸν ξύπνησε.

Τινάζεται αὐτὸς ἐπάνω καὶ, καθὼς εἶδε πὼς κόντευε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἄνοιξε τὰ πόδια του ὅσο περισσότερο μποροῦσε κι' ἔφτασε στὸ παλάτι προτοῦ χτυπήσῃ ἀκόμη τὸ ρολόϊ.

Τὸ παιδὶ λοιπὸν νόμιζε πὼς τώρα τέλειωσαν τὰ βάσανά του καὶ πῆγε στὸ βασιλιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ βασιλοπούλα. Μὰ κεῖνος δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ.

— Δὲν φθάνουν αὐτά, τοῦ λέει. Πρέπει τώρα νὰ μοῦ βρῇς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ εἶναι ἄξιος νὰ πιῇ τὸ μισὸ κρασὶ ποὺ ἔχω στὸ κελάρι μου, μέσα σὲ μιὰ μέρα.

— Μὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εἶχες ζητήσει πρίν! εἶπε τὸ καϋμένο τὸ παιδί.

— Ἂν τὸ δέχεσαι, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. Ἂν δὲν τὸ δέχεσαι, δὲν σοῦ δίνω κι' ἐγὼ τὴν κόρη μου.

Πῆγε τὸ παιδὶ καταλυπημένο στὸν Ἅγιο Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε τὸ παράπονό του. Τοῦ λέει ἐκεῖνος:

— Ἀμ' καϋμένε, δὲν παίρνεις μαζί σου ἐκεῖνον ποὺ ροφοῦσε τὸ ποτάμι;

Φώναξε τὸ παλληκάρι τὸ ρουφηχτὴ καὶ τοῦ λέει:

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

— Μὴ μοῦ πεῖς, μικρέ μου φίλε, πὼς δὲν ἔχεις ταξιδέψει στὸ νησὶ τῆς Χαρᾶς.

Ἄ, τὸ ξέρω πὼς θέλεις νὰ τὸ κρατήσῃς μυστικὸ γιὰ νὰ μὴν ἀσχημήνῃ τὴ γοητευτική του εἰκόνα ἡ περιέργειά μου. Τὸ ξέρω: φοβᾶσαι πὼς τὰ λόγια σου θἄγαι φτωχὰ γιὰ νὰ μοῦ διηγηθοῦνε τὶς χίλιες του ὀμορφιές.

Θέλεις ὅμως νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό μου κι' ἐγώ; Θὰ σκύψω σιμὰ στὸ τρυφερό σου αὐτὶ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν οἱ ἄλλοι: Ἔχω ταξιδέψει κι' ἐγὼ στὸ νησὶ τῆς Χαρᾶς. Νά, ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι τώρα. Μὰ γιατὶ μὲ κοιτᾶς ξαφνιασμένος, σὰ ν' ἀμφιβάλλεις γιὰ ὅ,τι σοῦ λέω; Δὲ μὲ θεωρεῖς ἄξιο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι;

Ἦταν, μικρέ μου φίλε, μιὰ ρόδινη αὐγὴ π' ἄνοιξα τὸ πανάκι κι' ἐγὼ γιὰ τὸ γαλάζιο νησί. Τσέλεπα πέρα μακρυὰ λουσμένο στὸ φῶς νὰ μὲ περιμένῃ. Κι' ἔφτασα γρήγορα — τί παράξενο! — δὲν ἦταν τόσο μακρυὰ ὅσο φαινόταν.

Καὶ τώρα θὰ θελῆς βέβαια νὰ σοῦ πῶ τί εἶδα στὸ νησὶ τῆς Χαρᾶς γιὰ νὰ πιστέψῃς πὼς πῆγα στ' ἀλήθεια.

Εἶδα λοιπὸν ἐξαίσια γαλήνια ἀκρογιάλια, ποὺ ὅμοια δὲν ἔχει κανένα ἄλλο νησί. Ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς εἶναι πάντα γαλάζιος. Πολύχρωμα παραδείσια πουλιὰ πετοῦνε μέσα σὲ κήπους παραμυθένιους. Κι' ὅλα γύρω σου τραγουδοῦνε-τραγουδοῦνε σ' ἕνα πρωτάκουστο χαρμόσυνο σκοπό.

Κι' ὅπου κι' ἂν πήγαινα, κι' ὅπου κι' ἂν σταματοῦσα, ἔβρισκα πάντα στὸ δρόμο μου πλῆθος ξανθὰ γελαστὰ παιδιά. Κι' ἤμουν σὰν ξένος ἀνάμεσά τους, ποὺ δὲν καταλάβαινε τὴν εὐφρόσυνη γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν

Βλέπεις λοιπόν, μικρέ μου φίλε, πὼς ἔχω ταξιδέψει κι' ἐγὼ στὸ νησὶ τῆς Χαρᾶς;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, καθὼς ἔτρεχε, κοίταζε πίσω του νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἦταν θαυμάσιο.

Ὁ Ριρὴς χλώμιασε, κοκκίνησε, ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ὁδηγοῦ του κι' ἔτρεξε μπροστά, γυρεύοντας μὲ τὰ μάτια τὴ μητέρα ποὺ τοῦ εἶπαν. Ἔτρεμε ὅλος ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρούμενη ἀνυπομονησία.

Κι' αὐτὸς ὁ Τρινολά, γοητευμένος ἀπὸ τὴ φυσικότητα αὐτοῦ τοῦ παιξίματος, φώναξε μπράβο!

Καμαρώνοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματός του, ὁ Φιλμάκης, πίσω τώρα ἀπ' τὸ Ριρή, τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸν ὅμιλο ποὺ ἔκρυβε τὴ Ρόζα Μώδ.

— Πήγαινε, τρέξε νὰ τὴ φιλήσῃς! τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Ριρής, μὴ βλέποντας πουθενὰ μητέρα, γύρισε τὰ μάτια του στὸ Φιλμάκη καὶ τὸν ρώτησε:

— Μὰ ποῦ εἶναι;

— Νά την! τοῦ εἶπε αὐτός, δείχνοντάς του τὴ Ρόζα Μώδ ποὺ εἶχε φανεῖ.

Ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ, ὁ μικρὸς στάθηκε ἀπότομα.

—Ὄχι, ψιθύρισε, δὲν εἶναι...

— Μὰ ναί, ναί, αὐτὴ εἶναι! τὸν ἔκοψε ἐπιτακτικὰ ὁ ὁδηγός του. Τρέξε! Αὐτὴ τὴ μαμμὰ πρέπει νὰ ξαναϊδῇς!.. Ἐγὼ τὸ ξέρω καλύτερ' ἀπὸ σένα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια παρουσιάστηκε στὸ δύστυχο Ριρή: Γελασμένος, ὁ Φιλμάκης τὸν γελοῦσε. Ἐκείνη ποὺ ποθοῦσε τόσο ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ ὀρφανοῦ, δὲν ἦταν ἐκεῖ...

Ἡ ἀπογοήτευση ἦταν σκληρή. Τοῦ κάκου ἡ Ρόζα Μώδ τοῦ ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά της, τοῦ κάκου ὁ Φιλμάκης τὸν ἔσπρωχνε σ' αὐτήν: Ὁ Ριρὴς ἔφυγε τρέχοντας.

Πῶς νἀγκάλιαζε τὴν ἄγνωστη, τὴ βαμμένη ἐκείνη γυναῖκα, ἐνῶ αὐτὸς περίμενε νὰ φιλήσῃ τὴ γαλάζια του μαμμά; Ἀδύνατο!

— Δὲν εἶναι αὐτή! δὲν εἶναι ἡ μαμμά μου! φώναζε, καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του ἀτέλειωτα...

* * *

Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ξέσπασμα κατασυγκίνησε καὶ τὸ Φιλμάκη καὶ τοὺς ἄλλους.

—Ἀδέξιε! φώναζαν στὸ νεαρὸ ἠθοποιό προξένησες μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση καὶ λύση στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί. Ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογιστῇς. Ἔτσι παίζουν μὲ τὴν παιδικὴ καρδιά;

— Εἶσαι κακός!

— Καὶ τὸ πείραμά σου ἀπέτυχε!

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ. Γίνονται αὐτά;

Ὁ Φιλμάκης ὅμως, μ' ὅλη του τὴ λύπη, δὲν τἄχασε.

— Μὲ συγχωρεῖτε! τοὺς εἶπε. Θέλησα νὰ σᾶς δείξω πὼς ὁ μικρὸς *αἰσθάνεται* καὶ *ἐκτελεῖ*. Καὶ νομίζω πὼς τὸ εἴδατε. Γιὰ τἄλλα μὴ σᾶς μέλει! Θὰ τὸν παρηγορήσω, θὰ τοῦ ἐξηγήσω καὶ θὰ ἐξακολουθήσουμε!

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ τὸ Ριρή.

«Οἱ λακέδες τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ φιλῇ τὸ χέρι...» (Σελ. 570, στ. α'.)

Ὁ μικρὸς εἶχε τρέξει μακριά. Σὰν τὸ πληγωμένο ἢ τὸ ἄρρωστο ζῶο, ἤθελε νὰ κρυφτῇ, νὰ μὴ τὸν βλέπῃ κανένας στὴ θλίψη του. Ξαπλώθηκε στὰ χόρτα μπρούμυτα, σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια κι' ἔξακολούθησε νὰ κλαίῃ πικρά. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τοῦ ποῦν πὼς βρῆκαν τὴ μαμμά του καὶ νὰ τοῦ δείξουν μιὰν ἄλλη, μιὰ ξένη!..

Ὁ Μιστοὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Κι' ὅσο ἔκλαιγε τὸ παιδί, ἔκλαιγε μαζί του κι' ὁ σκύλος. Κάθε τόσο ἔσκυβε πάνω του, τὸν ἔγλειφε ἢ τὸν σκουντοῦσε μὲ τὸ πόδι του. Σὰ νὰ τοῦλεγε: «Τί ἔχεις;.. Φτάνει πιά... Μὴν κλαῖς... Δυποῦμαι πολὺ νὰ σὲ βλέπω τόσο λυπημένο...».

Μὰ ὁ Ριρὴς δὲν ἔδινε καμιὰ προσοχὴ στὸ σκύλο του. Κλαίγοντας συλλογιόταν.

«Ἡ μαμμά μου ἐμένα εἶναι πολὺ πιὸ ὄμορφη, πιὸ ξανθή, πιὸ γλυκειά. Ὁ Φιλμάκης βέβαια δὲν τὴν εἶδε ποτέ. Γι' αὐτὸ ἔκαμε λάθος καὶ μοῦδειξε γιὰ μαμμά μου ἐκείνη τὴν ἄλλη...».

Ξεσκέπασε τὸ κλαμένο πρόσωπό του, ἀνακάθησε στὰ χόρτα κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μενταλλιόνι μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Γαλάζιας Μαμμᾶς. Ἤθελε τώρα νὰ τὴν ξαναϊδῇ, νὰ τὴ θυμηθῇ καλύτερα, νὰ τὴ βρέξῃ μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὰ φιλιά του...

«Νά, αὐτὴ εἶναι ἡ μαμμά μου! συλλογιόταν. Ἂν τὴν ἔβλεπε ὁ Φιλμάκης, δὲ θἄκανε ποτὲ τέτοιο λάθος.»

— Ριρή!.. Ριρή!.. Μὰ ποῦ εἶσαι;.. Ἔφαγα τὸν κόσμο νὰ σὲ βρῶ!..

Ὁ Φιλμάκης!

Βιαστικά, ὁ Ριρὴς ἔκρυψε τὸ πολύτιμο μενταλλιόνι του. Ἀπὸ τὴ βία του ὅμως καὶ τὴν ταραχή του, δὲν πρόσεξε νὰ βρῇ τὴν τρύπα τῆς τσέπης καὶ νὰ τὸ χώσῃ μέσα-καλά. Τὸ ἔβαλε σὲ μιὰ πτυχὴ ποὺ τὴν πῆρε γιὰ τσέπη. Καὶ καθὼς σηκώθηκε, τὸ μενταλλιόνι ἔπεσε στὰ χόρτα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ μικρὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ ὁ Φιλμάκης ποὺ πλησίαζε.

— Γιατὶ ἔφυγες; τὸν ρώτησε. Ἔκλαιγες ἐδῶ μονάχος;.. Σκούπισε τὰ ματάκια σου... Λυπήθηκες πολύ, ἔ;... Ἐγὼ φταίω!..

Καὶ γονατίζοντας ἄξαφνα μπροστὰ στὸ Ριρή:

— Συχώρεσέ με, μικρέ μου, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκαμα, φώναξε δραματικά. Ναί, ἐγώ! Σοῦ εἶπα φέμματα, Ριρή μου!.. Τὸ ἤξερα πὼς ἡ Ρόζα Μώδ δὲν ἦταν, δὲν μποροῦσε νἄναι ἡ μητέρα σου. Ἀλλὰ σοῦ τὰ εἶπα ἔτσι, γιατὶ... γιατὶ... ἔπρεπε νὰ παίξῃς!

— Τί ἔπρεπε; ἔκαμε ὁ Ριρὴς γουρλώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀπορία. Νὰ παίξω: Μὰ παιχνίδι ἦταν;

— Ναί, Ριρή μου, παιχνίδι. Ὅλοι ἐμεῖς παίζουμε... Καὶ τώρα πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω.. νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια... Ἔλα μαζί μου.

Σηκώθηκε, τὸν πῆρε κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦταν ξαπλωμένος πρὶν ὁ Ριρής. Καὶ καθὼς πήγαιναν, ὅλο ἀπὸ ἐρημιές, ὁ Φιλμάκης τοῦ ἐξηγοῦσε:

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ διαβάσῃ σὲ κανένα βιβλίο καμμιὰ ἱστορία ποὺ νὰ τὸν κάμῃ νὰ συγκινηθῇ ἢ νὰ γελάσῃ;.. Πολλὲς φορές, οἱ ἱστορίες αὐτὲς συνοδεύουνται κι' ἀπὸ εἰκόνες. Νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἀληθινές. Τὶς πιστεύει. Κι' ὅμως εἶναι ψεύτικες. Τὶς φαντάστηκε, τὶς ἐπινόησε κά-

ποιος, καὶ τὶς ἔγραψε ἢ τὶς ζωγράφισε.

Αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὸν Κινημα-τογράφο. Φαντάζεται κάποιος μιὰ ἱστορία. Οἱ καλλιτέχνες, οἱ ἠθοποιοί, κάνουν τὰ διάφορα πρόσωπά της. Ἄλλος τὸν πατέρα, ἄλλος τὴ μητέρα, ἄλλος τὸ παιδί, τὸν ὑπηρέτη, τὸ ζητιᾶνο καὶ καθεξῆς. Βάζουν ψεύτικα μουστάκια, ὅταν δὲν ἔχουν· βάζουν περρούκες, ὅταν τὰ μαλλιά τους πρέπει νὰ εἶναι ἄσπρα· βάζουν κουρέλια, ὅταν πρέπει νὰ φαίνουνται φτωχοί· βάφουνται, μασκαρεύουνται, καὶ παίζουν ἔτσι τὶς διάφορες σκηνὲς τῆς ἱστορίας. Ὁ κὺρ Γυριστής, μὲ τὴ μηχανή του, τὶς φωτογραφεῖ. Ξέρει ὁ Ριρὴς τί θὰ πῇ φωτογραφία, θὰ εἶδε πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ. (Βέβαια εἶδε· νά, συλλογιέται, σὰν τὴν εἰκόνα τῆς Γαλάζιας Μαμμᾶς...) Ὁ κόσμος ὕστερα βλέπει στὸ θέατρο αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, καὶ κλαίει ὅταν ἡ ἱστορία ποὺ παριστάνουν εἶναι λυπητερή, ἢ γελάει ὅταν ἡ ἱστορία εἶναι ἀστεία. Αὐτὸ θὰ πῇ Κινηματογράφος ἢ Κινηματοθέατρο.

— Κατάλαβες, Ριρή μου;

Ἔ, ναί. Κάτι κατάλαβε τώρα ὁ Ριρής. Ὄχι μεγάλα πράγματα βέβαια, ἀλλ' ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ καλύτερα τὰ παρακάτω. Κι' ὁ Φιλμάκης ἔξκολούθησε:

— Λοιπόν, ἐμεῖς τώρα παίζουμε μιὰν ἱστορία, μιὰ ψεύτικη ἱστορία, ποὺ τὴν ἐπινόησα ἐγώ. Ἕνα μικρὸ παιδί, σὰν καὶ σένα, τὄχουν τάχα χωρίσει ἀπὸ τὴ μαμμά του. Βρίσκεται στὰ χέρια κάτι κακῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸ βασανίζουν τὸ καϊμένο τὸ ὀρφανό. Ἓν' ἄλλο παιδί, μεγαλύτερο, σὰν καὶ μένα, τὸ σώζει. Ἡ μαμμὰ ὅμως τοῦ μικροῦ ζεῖ, ὑπάρχει. Κι' ἄλλο δὲ σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ βρῇ το παιδί της...

— Σὰν τὴ δική μου! φώναξε ἄξαφνα ὁ Ριρής.

Ὁ Φιλμάκης ἀπόμεινε.

— Μά... ἔχεις ἐσὺ μητέρα; ρώτησε.

— Βέβαια ἔχω! Ἡ μητέρα μου δὲν πέθανε σὰν τὸν πατέρα μου καὶ σὰν τὸν παππού μου. Αὐτή, τότε ποὺ φύγαμε, τὴν ἀφήσαμε στὸ σπίτι μας. Ἤταν ζωντανή... καὶ βέβαια θἆναι ἀκόμα...

— Περίεργο! ψιθύρισε ὁ Φιλμάκης. Ὥστε ἐπινόησα μιὰ ἱστορία ἀληθινή; Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς εἶσαι ὀρφανός, πὼς δὲν ἔχεις οὔτε μητέρα.

—Νά σην! τοῦ εἶπε ὁ Φιλμάκης δείχνοντάς του τὴ Ρόζα Μώβ.
(Σελ. 581, στ. α'.)

— Ὄχι, ἔχω! φώναξε ὁ Ριρής. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ πίστεψα ὅταν μοῦ εἶπες πὼς τὴ βρῆκες... Μὰ δὲν ἦταν! Ἡ μαμμά μου εἶναι ἀλλοιώτικη... Πολὺ πιὸ ὄμορφη... Θέλεις νὰ τὴν ἰδῇς;

— Ποῦ; ἔκαμε ἔκπληκτος ὁ Φιλμάκης.

— Ἐδῶ τὴν ἔχω. Στάσου νὰ σοῦ τὴ δείξω...

Κι' ὁ Ριρὴς ἔχωσε τὸ χεράκι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μενταλλιόνι.

Ὤ, δυστυχία! ἡ τσεπούλα ἐκείνη ἦταν ἄδεια!

Ἔψαξε καὶ τὶς ἄλλες, ψάχτηκε ὅλος, κοίταξε χάμω. Τίποτα!

Εἶχε χάσει τὸ θησαυρό του;

Χλωμός, δακρυσμένος, ὁ Ριρὴς ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ ὁλόγυρα. νὰ ψάχνῃ χάμω σιγοπερπατώντας σκυφτός Ἀλλὰ μὲ τὴν ὁμιλία. εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν ξεκινήσει. Καὶ γύρω τους ἡ ἔκταση ἦταν τόσο μεγάλη. οἱ θάμνοι τόσο πολλοί, τὰ χόρτα τόσο πυκνά, ποὺ τοὺς ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ κατατοπισθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν ἀπ' ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ἔρθει. γιὰ νὰ βροῦν ἴσως ψάχνοντας δρόμο-δρόμο, τὸ πεσμένο μενταλλιόνι.

Ὁ Ριρὴς ἀπελπίστηκε. Πάει πιά! δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βλέπῃ, ἔστω καὶ ζωγραφισμένη τὴ μορφὴ τῆς Γαλάζιας Μαμμᾶς! στὸ ἑξῆς δὲν θἄχε οὔτε αὐτὴ κἂν τὴν παρηγοριά!.. Τοῦ φαινόταν πὼς ἡ μοῖρα τὸν χώριζε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπ' τὴ λατρευτή του —κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τελειωτικά.

Ἔπεσε πάλι χάμω κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ παρηγορητικὰ λόγια τοῦ Φιλμάκη οὔτε νὰ-ποκρίνεται στὶς ἐρωτήσεις του

Ὁ νεαρὸς ἠθοποιός, βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ πραΰνῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ θλίψη, ἀπομακρύνθηκε καταλυπημένος καὶ συλλογισμένος. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε ἄσκοπα, αἰστάνθηκε ἕνα χέρι στὸν ὦμο του κι' ἄκουσε τὴ συμπαθητικὴ φωνὴ τοῦ Γυριστῆ:

—Ἔ, ποῦ πᾶς; Τί ἀπόκαμες μὲ τὸ μικρό;

—Ἄφησέ με καὶ θὰ σκάσω! ἀποκρίθηκε ὁ Φιλμάκης. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔκαμα μεγάλη γκάφφα!

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα...

—Κι' οὔτε διορθώνεται πιά! Φαντάσου, ἡ ἱστορία τοῦ Ριρῆ εἶναι σχεδὸν τὸ σενάριό μου. Τὸν ἔκλεψαν κι' αὐτόν, τὸν ἔκρυψαν, τὸν φυλάκισαν. Κι' ἔχει μητέρα ποὺ τὸν γυρεύει, ἀπαράλλαχτα ὅπως στὴν ταινία μας. Ἔτσι νομίζει τουλάχιστο καὶ τὴν περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Φαντάσου λοιπὸν τὴν ἀπογοήτευσή του, τὴ λύπη του, τὸ σπαραγμό του, ὅταν τὸν ἔκαμα μιὰ στιγμὴ νὰ πιστέψῃ πὼς τὴ βρῆκε κι' εἶδε πὼς ἦταν ψέμματα!.. Ἄ! στὸ ἑξῆς. πρέπει νὰ προσέχω... Αὐτὰ τάστεῖα γίνονται καμμιὰ φορὰ τραγικά.

Μιλώντας ἔτσι, ἔσκαβε νευρικὰ τὸ χῶμα μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ του.

Ἀπότομα στάθηκε ἀκίνητος, κοιτάζοντας κάτι ποὺ ἔλαμπε ἀνάμεσα στὰ χόρτα. Ἔπειτα, ὄρμησε, τὸ σήκωσε καὶ τὸ παρατήρησε λίγες στιγμὲς χωρὶς μιλιά.

—Ἄ! νὰ εὕρημα μιὰ φορά! φώναξε ὕστερα μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

— Τ' εἶν' αὐτό; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Γυριστής.

Ἀλλὰ ἡ ἀπάντηση τοῦ Φιλμάκη ἦταν ἀπρόοπτη:

— Τίποτα, τίποτα! τοῦ εἶπε ξερά, κρύβοντας ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα στὴν τσέπη του.

Κι' ἀπόμεινε συλλογισμένος.

Εἶχε βρεῖ τὸ μενταλλιόνι τοῦ Ριρῆ. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα τὄκρυψε ἀπὸ τὸν Γυριστή; Καὶ γιατὶ δὲν ἔτρεχε ἀμέσως νὰ τὸ δώσῃ στὸν ἀπελπισμένο μικρό του φίλο;

Ἀπεναντίας, ἔπιασε τὸν Γυριστὴ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε ἀντίθετα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ Ριρὴ νὰ κλαίῃ.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε καθὼς πήγαιναν, δὲν εἶμαι πιὰ λυπημένος κι' ἀποθαρρημένος. Δὲν πιστεύω πιὰ πὼς ἔχω γκίνια καὶ κακοτυχιά! Ὤ, εἶμαι πολὺ τυχερός! Θὰ ἰδῇς, θὰ ἰδῇς!..

— Ὡστόσο βρῆκες κάτι τί, ποὺ δὲν μοῦ λὲς τί εἶναι! παραπονέθηκε ὁ Γυριστής.

— Τί σὲ μέλει! ἔκαμε ὁ Φιλμάκης. Δὲ σοῦ φτάνει ποὺ μὲ βλέπεις ὅλο χαρά;.. Μ' αὐτὸ ποὺ βρῆκα, ξαναβρῆκα τὸ χαμένο μου Ριρή! Θὰ παίξῃ τὸ ρόλο του, ναί, θὰ τὸν παίξῃ! Καὶ θἄχῃ τέτοια ἐπιτυχία, ποὺ θὰ μείνετε ὅλοι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα! Κι' ὄχι μόνο ἐπιτυχία, ἀλλὰ κι' εὐτυχία! Θὰ ἰδῇς! Θὰ ἰδῆτε ὅλοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἀπρόοπτη περιπέτεια

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Τρινολά, μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε ἀπαλλαχθεῖ ἀπὸ τὸν προστατευόμενο τοῦ Φιλμάκη, ξαναβρῆκε τὴν εὐδιαθεσία του καὶ, μιὰ ποὺ ἡ δοκιμὴ εἶχε διακοπεῖ, φώναξε τὸν Κομψούλη νὰ πάρουν μαζὶ ἕνα ὀρεκτικό.

Κάθησαν οἱ δυό τους στὴ σκιά, ἀπέξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Κι' ἐκεῖ τοὺς βρῆκε μετὰ μισὴ ὥρα ὁ Φιλμάκης, ποὺ ξαναγύρισε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Ριρή.

Ὁ μικρὸς ἦταν τώρα ἥσυχος, ὄχι ὅμως καὶ παρηγορημένος.

— Ἐδῶ εἶμαστε πάλι! εἶπε ὁ Φιλμάκης. Στὰς διαταγάς σας!

— Καὶ γιατί, μάτια μου, αὐτὸς ὁ πληθυντικός; ἔκαμε ὁ Τρινολὰ μ' ἕνα λοξοκοίταγμα. Μὴ νομίζῃς πὼς εἶσαι... μονάρχης;

— Καὶ βέβαια ποὺ εἶμαι! ἀποκρίθηκε ὁ Φιλμάκης φαιδρά. Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Κινηματογράφου!.. Ἀλλὰ εἶπα «εἶμαστε», σὲ πληθυντικό, ἐπειδὴ πραγματικῶς εἶμαστε δυό.

Κι' ἔσπρωξε μπροστά του τὸ Ριρή, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν ἔκρυβε πίσω του

— Ἄ! φώναξε ὁ Τρινολά, ποὺ ὁ θυμὸς τοῦ ξαναγύρισε διαμιᾶς. Ἀκόμα λοιπὸν δὲν σοῦ πέρασε;

— Τί πρᾶγμα;

— Ἡ λόξα!.. ἡ τρέλλα!.. ἡ μανία!.. νὰ θέλῃς νὰ κάμῃς δεύτερο Φιλμάκη αὐτὸ τὸ νιάνιαρο!

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖς! Δὲν ἔχω τόση φιλοδοξία... γιὰ τὸ Ριρή. Ὁ Φιλμάκης εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἕνας!

— Γιατὶ λοιπὸν μοῦ τὸν ξαναφέρνεις;

— Γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ, ἁπλούστατα.

— Καὶ δὲν σὲ ἀπέλπισε ἡ πρώτη δοκιμή; Δὲ λυπᾶσαι ἐπιτέλους τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί; Ἰδές το! Πῶς φαίνεται ποὺ δὲ γυρεύει ἄλλο παρὰ νὰ τἀφήσῃς ἥσυχο!..

— Ἐγὼ ξέρω τί γυρεύει καλύτερα ἀπ' αὐτόν. Τὸ βρῆκα ὕστερα ἀπὸ ὥριμη σκέψη. Ρώτα καὶ τὸ Γυριστὴ ποὺ μὲ εἶδε νὰ σκέπτουμαι εἴκοσι ὁλόκερα λεπτὰ τῆς ὥρας, μὲ τὸ ρολόϊ... Ἄλλα δέκα χρειάστηκα γιὰ νὰ πείσω τὸ Ριρή. Κι' ὁ Ριρὴς θὰ παίξῃ, τελείωσε!

Ὁ Ριρὴς δὲν ἔβγαλε μιλιά. Δὲν φαινόταν οὔτ' εὐχαριστημένος οὔτε δυσχαρεστημένος. Παθητικά, ὑποτασσόταν στὴ θέληση τοῦ προστάτη του. Τώρα τοῦ ἦταν ἀδιάφορα ὅλα!..

Τὸ μενταλλιόνι ποὺ εἶχε βρεῖ, ὁ Φιλμάκης δὲν τοῦ τὸ εἶχε δείξει. Γιατὶ ἄρχισε τὄκρυβε κι' ἀπὸ τὸν κάτοχό του, ποὺ τόσο θὰ τὸν χαροποιοῦσε; Μυστήριο! Ὁπωσδήποτε, ὁ Φιλμάκης ἦταν φρόνιμο παιδί. Θὰ εἶχε βέβαια τὸ σκοπό του. Οὔτε μποροῦμε νὰμφιβάλλουμε γιὰ τὴ φιλία του

«Ὅσο ἔκλαιγε τὸ παιδί, ἔκλαιγε μαζί του κι' ὁ σκύλος». (Σελ. 581, στ. β'.)

Ἔτσι πῆγαν καὶ βρῆκαν τὸ σκηνοθέτη. Στὴ συζήτηση, ἢ μᾶλλον τὴ φιλονεικία ποὺ ἀκολούθησε—κι' εἴδαμε παραπάνω τὴν ἀρχή της, ὁ Τρινολὰ ὑποχώρησε στὸ Φιλμάκη κατὰ τὸ συνηθισμένο.

— Πολὺ καλά! φώναξε στὸ τέλος ἀφρίζοντας. Θὰ γίνῃ ὅπως θέλεις. Ἀλλὰ νὰ τὸ ξέρῃς: ἂν ἡ ταινία ἀποτύχῃ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ μικροῦ, θὰ τὴν πληρώσῃς!

— Τὴν πληρώνω! εἶπε ὁ Φιλμάκης.

Κι' ἡ δοκιμή. ὕστερ' ἀπὸ διακοπὴ μιᾶς ὥρας, ξανάρχισε.

Ὁ Γυριστὴς μὲ τὴ μηχανή του ξαναπῆρε τὴ θέση του, ἀδιάφορος κατὰ τὸ φαινόμενο κι' ἕτοιμος νὰ πάρῃ ὅ,τι θὰ τοῦ ἔδινε ὁ Φιλμάκης Ἡ Ρόζα Μώβ, ὁ Κομψούλης κι' οἱ ἄλλοι περίμεναν νὰ τοὺς τοποθετήσουν καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσουν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

—Μὰ θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, τοὺς εἶπε ὁ Φιλμάκης. Νά, πρῶτα-πρῶτα ἔχουμε τὴ σκηνὴ ποὺ πῆρε ὁ Γυριστής, ὅταν ὁ Ριρὴς τὸ εἶχε σκάσει ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς τὸν κυνηγοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν.

— Πολὺ καλά. Ὕστερα;

—Ὕστερα ἔχουμε τὴν ἁρπαγὴ τοῦ μικροῦ ὅπως σᾶς τὴν διηγήθηκα. Θὰ πάῃ ρολόϊ!

— Κατόπι;

— Κατόπι, ὁ ἐρχομός του ἐδῶ. Σᾶς φέρνω τὸ θετὸ ἀδελφό μου Ριρὴ καὶ σᾶς τὸν παρουσιάζω. Κάμετε κύκλο. Ρόζα!.. Κομψούλη!.. Ἑτοιμοι;.. Ἐμπρός!

Καὶ πιάνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ σκυθρωπὸ καὶ σαστισμένο Ριρή, ὁ προστάτης του τὸν παρουσίασε στοὺς ἠθοποιούς, ποὺ δὲν ἤξεραν ἀκόμα τί στάση νὰ πάρουν καὶ τί ἔκφραση νὰ δώσουν στὰ πρόσωπά τους.

Ποτὲ δὲν εἶχαν «γυρίσει» τόσο ἀσυνάρτητο σενάριο! Ὁ Τρινολὰ ἐθριάμβευε.

— Μ' αὐτὸ δὲ στέκεται στὰ πόδια του! φώναξε. Εἶναι ἠλίθιο! εἶναι ἄδειο! εἶναι κούφιο!.. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γυρίζῃ τὴ μανιβέλλα ὁ Γυριστής!.. Φιλμάκη, φτάνουν τάστεῖα! Ἔχεις καμμιὰ ἰδέα; Πές τη!.. Χρειάζονται περιπέτειες. Τὸ κατάλαβες; περιπέ-τει-ες!.. Ἂν δὲν ἔχεις, ἄσε με νὰ πιάσω τὸ τιμόνι ἐγώ.

— Ἄ, περιπέτειες; Πολὺ καλά! Ἀφοῦ θέλεις, θὰ ἔχῃς! Φτάνει νὰ χτυπήσω τὸ μέτωπό μου γιὰ νὰ πετάχτοῦν ὅσες θές!.. Προσοχή!.. Ἑτοιμοι;.. Ἕνα!.. δυό!... τρία!..

Καθὼς ἐπρόφερε τὸν τελευταῖο ἀριθμό, θόρυβος ἀκούστηκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ὅλα τὰ κεφάλια γύρισαν κατὰ κεῖ, καὶ πρῶτο τοῦ Τρινολά.

Νά, κι' ἡ περιπέτεια! Μάγος λοιπὸν ἦταν αὐτὸς ὁ Φιλμάκης;..

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἡ τύχη τὸν βοηθοῦσε καταπληκτικά. Ναί, αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἦταν μεγάλη. Καὶ κανένας δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ καταλάβῃ καλύτερα ἀπὸ τοὺς φίλους μας.

Ὁ Ριρὴς χλώμιασε, ὁ Μιστοὺ ἔδειξε τὰ δόντια του, κι' ὁ ἴδιος ὁ Φιλμάκης φάνηκε σαστισμένος.

Γιατὶ μέσα στὸ θορυβώδη ὅμιλο ποὺ εἶχε παρουσιασθεῖ, οἱ τρεῖς αὐτοί, μὲ τὴν πρώτη ματιά, γνώρισαν πρόσωπα γνωστά τους. Καὶ τί πρόσωπα! Πολὺ κακὰ καὶ ψυχρά!

Ἤταν ἁπλούστατα ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτός, ποὺ ἔτρεχαν κατ' ἀπάνω τους μὲ φωνές, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς Ἀστυνομίας κι' ἀπὸ ἕνα χωροφύλακα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΥΣΑΦΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τ ΟΝ περασμένο μῆνα πέθανε ὁ κορυφαῖος μέσα στοὺς γυμναστικούς μας, ὁ Γιάννης Χρυσάφης, διευθυντὴς τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας. Εἶχε σπουδάσει στὴ Σουηδία καὶ στάθηκε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφερε στὴν Ἑλλάδα, μαζὶ μὲ τὴ σουηδικὴ γυμναστική, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πολὺ παραμελημένη ὡς τότε σωματικὴ καλλιέργεια, τὴ γυμναστικὴ γενικά, τὸν ἀθλητισμό. Εἶχε πολὺ μεγάλο ἐνθουσιασμό, μιλοῦσε κι' ἔγραφε θαυμάσια; ἔπειθε, προπαγάνδιζε, φανάτιζε κόσμο, κι' ἔτσι δημιούργησε μιὰ κίνηση ποὺ ὁλοένα γινόταν ζωηρότερη. Τὴν κίνηση αὐτὴ τὴν καθοδηγοῦσε, τὴ διεύθυνε γιὰ χρόνια. Κι' ἦρθε καιρὸς ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κι' ὁ Χρυσάφης τὸ «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, δέσποτα»... Ἦταν τότε ποὺ οἱ Ἀγῶνες εἶχαν μπεῖ πιὰ στὴ ζωή μας ὁριστικά· τότε ποὺ ἡ Γυμναστική, ὑποχρεωτικὸ μάθημα σ' ὅλα τὰ Σχολεῖα, εἶχε γίνει καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο στὰ περισσότερα ἀγόρια καὶ κορίτσια· τότε ποὺ ἡ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος εἶχαν πιὰ θερμανθεῖ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρο γιὰ τὴ σωματικὴ ἀγωγὴ τοῦ Παιδιοῦ, ἀναγνωρίζοντας πὼς ἦταν τόσο ἀναγκαία, ὅσο καὶ ἡ ψυχική, ἡ πνευματική. Ὅταν συναντοῦσα, ἐκεῖνο τὸν καιρό, τὸ Χρυσάφη, τὸν ἔβλεπα νἀχτινοβολῇ ἀπὸ χαρά. Τὸνειρό του εἶχε πραγματοποιηθεῖ, οἱ προσπάθειές του εἶχαν στεφανωθεῖ ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Ἦταν εὐτυχισμένος!

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Φίλοι ἀγαπημένοι πάντα, δὲν βλεπόμαστε πιὰ τόσο συχνά. Οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς μᾶς εἶχαν χωρίσει... Πρόπερσι, μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ στὸ Ὑπουργεῖο. Εἶχα πάει γι' ἄλλη δουλειά, ἀπαντηθήκαμε σ' ἕνα διάδρομο καὶ μὲ πῆρε στὸ γραφεῖο του. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ χαρούμενος Χρυσάφης ποὺ ἤξερα. Τὸν ἔβλεπα, ἐκεῖ ποὺ μιλούσαμε οἱ δυό μας, νὰ στέκεται κάπου κάπου σκεπτικός, νὰ φαίνεται στενοχωρημένος. «Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρώτησα. Σοῦ συμβαίνει τίποτα; — Δὲν πᾶμε καθόλου καλά», μοῦ ἀποκρίθηκε. «— Τὰ πολιτικά;.. — Ὄχι! Τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὰ πολιτικά! Γιὰ τὰ γυμναστικά σοῦ λέω, γιὰ τἀθλητικά... —Ἀ! δὲν εἶσαι πιὰ εὐχαριστημένος; —Εὐχαριστημένος; Κάθε ἄλλο! — Μὰ γιατί; —Γιατί, φίλε μου, γίνεται κατάχρηση. Ἡ νεολαία, ἀπ' ὅλες τὶς τάξεις, νομίζει πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀθλητισμό. Παραμελεῖ ὅλα τἄλλα γιὰ νὰ ἐπιδίδεται σ' αὐτόν. Καὶ τὸ κάνει μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. —Τὸ φοὺτ μπώλ, ἔ;.. —Ἄχ αὐτὸ τὸ φοὺτ μπώλ!.. Μιὰ φορά, ἕνας βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας τὸ ἀπαγόρευσε μὲ ποινὴ θανάτου, γιατὶ εἶχε παραλύσει καὶ τὸ στρατὸ καὶ τὸ στόλο του. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἴδιο θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ κάμουμε καὶ μεῖς. Τί ὑπερβολικός, Θὲ μου, ποὺ εἶναι ὁ Ρωμιός, τί ἄνθρωπος τῶν ἄκρων! Ἡ θάδιαφορῇ τέλεια γιὰ ἕνα πρᾶγμα, ἢ θὰ τὸ ἀγαπᾶ ὑπερβολικά, τρελλά. Μέσον δρο δὲν ξέρει: ἄκρο! Χρήση συνετὴ καὶ μέτρια δὲν ξέρει: κατάχρηση! Ἔτσι καὶ τὸ πιὸ ὠφέλιμο πρᾶγμα τὸ καναντᾶ βλαβερό, καταστρεπτικό. Ὁ ἀθλητισμός, ποὺ ἐνδιαμίζα μιὰ φορὰ πὼς θὰ μᾶς σώσῃ κι' ἔκαμα ὅ,τι μπόρεσα γι' αὐτόν, κινδυνεύει νὰ μᾶς φάῃ. Κοίταξε μόνο τὰ γραπτὰ τῶν παιδιῶν ποὺ δίνουν εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις σὲ ἀνώτερα σχολεῖα. Θὰ φρίξῃς ἀπὸ τὴν ἀγραμματοσύνη. Ἀμ βέβαια. ποῦ νὰ τἀφήσῃ τὸ τέννυς, τὸ φοὺτ-μπώλλ καὶ τὰ ρέστα. Γιὰ τίποτα πνευματικὸ δὲν ἐνδιαφέρεται ἡ σημερινὴ νεολαία. Κι' εἶναι φοβερό. Πῆγα νὰ κάμω καλὸ στὸν τόπο μου καί. χωρὶς νὰ θέλω, ἔκαμα κακό!»

Γιὰ νὰ καταλάβετε τώρα μὲ τί βαθὺ πόνο μοῦ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Χρυσάφης, πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ γυμναστικὸς αὐτὸς ἦταν κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους καὶ πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Στὴ Σουηδία, δὲν ἐσπούδασε μόνο γυμναστική· μελέτησε καὶ τὴ σουηδικὴ γλῶσσα καὶ λογοτεχνία. Ὁ Στρίντμπεργ κι' ὁ Γκέγερσταμ ἔγιναν οἱ πιὸ ἀγαπημένοι του συγγραφεῖς. Γυρίζοντας στὴν Ἑλλάδα, ἔγραψε πολλὲς μελέτες γι' αὐτοὺς καὶ πολλά τους ἔργα μετέφρασε στὴ γλῶσσα μας. Ἦταν κι' ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους δημοτικιστές. Ἔγραφε καὶ μετέφραζε στὴ ζωντανὴ γλῶσσα, ποὺ τὴν ἤξερε καὶ τὴ μεταχειριζόταν λαμπρά. Ἦταν ἕνας ἀληθινὸς λογοτέχνης ὁ Χρυσάφης. Κι' ὅσο τὸν τιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν στοὺς γυμναστικοὺς κι' ἀθλητικοὺς κύκλους, ἄλλο τόσο καὶ στοὺς λογοτεχνικούς. Ἦταν ἕνας τέλειος ἄνθρωπος, ἕνα πρότυπο ἀνθρώπου καλλιεργημένου καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχή.

Τέτοιους ἀνθρώπους προσπάθησε νὰ κάμῃ καὶ τοὺς Νεοέλληνες. Ἀλλὰ ἡ ὑπερβολὴ ποὺ εἴπαμε ἐκμηδένισε δυστυχῶς τὴν προσπάθειά του. Καὶ σήμερα, γιὰ νὰ ξαναφέρουμε τὸ ἰσοζύγιο, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ λέμε καὶ νὰ ξαγαλέμε τὰ κακὰ τῆς πολλῆς γυμναστικῆς, νὰ προτρέπουμε τοὺς νέους νἄχουν μ' αὐτὴν λιγώτερο ζῆλο καὶ κάπως περισσότερο γιὰ τὰ πνευματικά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΨΕΥΤΑΡΟΙ

— Κύριε λοχαγέ, δόστε μου ἄδεια νὰ πάω στὸ χωριό· εἶναι ἄρρωστη βαριὰ ἡ γυναίκα μου.

— Καλά, παιδί μου, νὰ πᾷς. Καὶ περαστικά.

— Εὐχαριστῶ, λοχαγέ μου.

Σὲ λίγον καιρό, ὁ ἴδιος στρατιώτης:

— Κύριε λοχαγέ, θέλω ἄδεια... ἡ γυναίκα μου...

— Ἀρρώστησε πάλι;

— Ξανακύλησε, λοχαγέ μου, καὶ πολὺ ἄσχημα.

— Νὰ πᾷς, παιδί μου...

Σὲ λίγον καιρό, πάλι τὰ ἴδια.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, μὲ τὰ πρῶτα λόγια, ὁ λοχαγὸς ἔκοψε τὸ στρατιώτη θυμωμένος:

— Ἄδεια; γιατ' εἶναι ἄρρωστη ἡ γυναίκα σου; Ψεύταρε!.. Ἐγὼ τὴν ἄλλη φορὰ ὑποπτεύθηκα κι' ἔστειλα ἕνα στρατιώτη στὸ χωριό σου νὰ ρωτήσῃ. Ἐκεῖ λοιπὸν τοῦ εἶπαν πὼς ἡ γυναίκα σου εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της κι' οὔτε ἀρρώστησε ποτέ της. Τί νὰ σὲ κάμω τώρα, ἔ; τί νὰ σὲ κάμω;

Ὁ στρατιώτης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα τὸ σήκωσε. Μιὰ ἀστραπὴ πονηριᾶς ἔλαμψε στὰ μάτια του. Κι' εἶπε θαρρετά:

— Λοχαγέ μου, δυὸ ψεύταροι ὑπάρχουν στὸ λόχο μας: Ὁ ἕνας, χωρὶς ἄλλο, εἶμαι ἐγώ. Ὁ ἄλλος, μεγαλύτερος κι' ἀπὸ μένα, εἶναι — δὲν τὸν ξέρω — ὁ στρατιώτης ποὺ ἔστειλες στὸ χωριὸ νὰ ρωτήσῃ. Ἀδύνατο νὰ ἔμαθε ὅ,τι σᾶς εἶπε!

— Πῶς; γιατί;

— Γιατί... εἶμαι ἀνύπαντρος!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΙ

Ὠχρόλευκο κερὶ φωτίζει
Μαῦρο καλύβι ταπεινό,
Ἡ λάμψη του ἁπαλὰ σκορπιζει
Σκοτάδι ἄγριο πυκνό.

Ἔρμου φτωχοῦ τὴ μοναξιά
Γλυκαίνει ἡ φλόγα του βουβά,
Μὰ λυώνει... λυώνει καυτερὴ
Τ' ὠχρόλευκο λιγνὸ κερί.

Συμπόνιας φλόγα κι' ἡ καρδιά μου
—Χρυσόνειρο στὰ ὄνειρά μου—
Νάταν, στῆς θλίψης τὴ νυχτιὰ
Νὰ σκόρπιζε παρηγοριά.

Ἂς ἦταν σ' ἔρημες φτωχὲς
Ψυχές, σ' ἐρείπια καρδιὲς
Λίγη γλυκειὰ χαρὰ νὰ δώσω
Κι' ἂς λυώσω...

Μικρομέγαλη

Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Καθισμένος ἕνα πρωὶ στὴν ταράτσα μας, βυθισμένος σὲ μιὰ νάρκη, κοίταζα μὲ θαυμασμὸ τὴν Ἀκρόπολη ποὺ ἔπερνε ἕνα χρῶμα τριανταφυλλὶ ἀπ' τὶς πρῶτες ἀνταύγειες τοῦ ἥλιου.

Ἔξαφνα τὴν προσοχή μου τράβηξε μιὰ δυνατὴ παιδιάτικη φωνή. Ἔσκυψα στὸ δρόμο κι' εἶδα ἕνα πουλητὴ ἀπὸ λαχεῖα. Μοῦκαμε ἰδιαίτερη ἐντύπωση γιατὶ εἶχε κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, μιὰ χάρη καὶ μιὰ συμπαθητικότητα σπάνια.

Τὸ προσωπάκι του ἦταν κατακόκκινο καὶ ἱδρωμένο, φοροῦσε λίγο στραβὰ τὸ σκοῦφο του κι' ἄφινε νὰ φαίνεται μιὰ τούφα ἀπὸ σγουρὰ μαλλιά. Φαινόταν φτωχὸς ἀπὸ τὰ πολύχρωμα μπαλώματα τῆς φορεσιᾶς του, ἀλλὰ καὶ καθαρός. Εἶχε δυὸ κατάμαυρα μάτια μὲ μεγάλες βλεφαρίδες κ' ἕνα στόμα μικρὸ καὶ κατακόκκινο. Ἦταν ὅλος φροντίδα. Ἔτρεχε ἀπ' ἐδῶ, διαλαλοῦσε τὰ λαχεῖα του ἀπ' ἐκεῖ, σκαρφάλωνε στὰ τράμ μ' ὅλο τὸ τεράστιο γι' αὐτὸν καλάμι, παρακαλοῦσε μὲ μιὰ συγκινητικὴ φωνὴ ν' ἀγοράσουν λίγη τύχη ἀπ' αὐτὸν ποὺ τοὺς τὴν ἔδινε μὲ τόση... φτήνια.

— Πάρτε ἕνα λαχεῖο, κύριε!..

Μέσα ὅμως στὸ μικρὸ αὐτὸ συμπαθητικὸ ἀνθρωπάκο φαινόταν νὰ κυριαρχῇ μιὰ μεγάλη ἔννοια σὰν ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ πικρό του χαμόγελο. Τί νὰ σκεφτόταν τὸ μικρό του μυαλάκι;

Εἶχα μαντέψει. Τὸ τυραννοῦσε κι' αὐτὸ ἡ φροντίδα τῆς ζωῆς. Ποιός ξέρει ποιά γριὰ γιαγιὰ νἄτερεφε, ἀνίκανη νὰ φροντίσῃ γι' αὐτόν!..

— Πάρτε λαχεῖα, κύριοι!..

Καὶ πρότεινε ἕνα σὲ κάποιο διαβάτη. Μὰ κεῖνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ πέρασε ἀδιάφορος. Τότε πάλι παρατήρησα τὴ μεγάλη του ἀπογοήτευση στὸ πικρό του χαμόγελο. Δυστυχισμένο παιδάκι!.. Τόση λύπη μοῦ εἶχε κάμει!.. Τί κρίμα, σκέφθηκα, ἕνα τόσο-δὰ πλασματάκι νὰ βασανίζεται ἀπὸ τώρα μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς!.. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ θέση μικροῦ ἥρωα στὴν κοινωνία;

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα μὲ πείραζε ἡ εἰρωνεία τῆς σκληρῆς καὶ τρελλῆς τύχης.

Αὐτὸς ποὺ ἴσως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ κρατοῦσε ἑκατομμύρια ὁλόκληρα στὰ χέρια του, παρακαλεῖ τὴν παντοδύναμη αὐτὴ θεὰ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του! Αὐτὸς ποὺ δίνει τὴν τύχη, ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ κάνῃ τοὺς ἄλλους πλούσιους, δὲν μπορεῖ μὲ τὸν ἀνεκτίμητο ἐκεῖνο θησαυρὸ νὰ θρέψῃ τὸν ἑαυτό του! Τί εἰρωνεία!.. Ἀλλὰ καὶ τί βάσανο! Εἶναι σὰ νὰ δέναμε τὸ στόμα μιανοῦ δυψασμένου καὶ νὰ τοῦ δίναμε στὰ χέρια ποτήρια μὲ νερό...

Λευκάτας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πᾶνε οἱ ἡλιόλουστες καλοκαιριάτικες ἡμέρες· πᾶνε οἱ φεγγαρόλουστες καλοκαιριάτικες νυχτιές. Ὁ ἥλιος παίζει κρυφτούλι μὲ τὰ σύννεφα, ποὺ εἶν' ἕτοιμα νὰ ξεσπάσουν σὲ φθινοπωριάτικη βροχή. Στὴ φύση ξαπλώθηκε μελαγχολία.

Δὲν ἀκούγονται πιὰ τὰ χαρωπὰ γέλια τῶν παιδιῶν στὶς ἀκρογιαλιές· τὰ πουλάκια ἔπαψαν νὰ κελαϊδοῦν στὰ δέντρα, καὶ μόνο ρημαγμένες φωλιὲς μείνανε δῶ καὶ κεῖ. Ἡ καταπράσινη φορεσιὰ τῆς φύσης μαράθηκε, ἔσβησε· τὰ λούλουδα ἔριξαν τὰ πεταλά τους.

Τί μονοτονία! τί μελαγχολία!

Ὅλα τριγύρω κλαῖνε. Ἡ φύση ὁλάκερη θρηνεῖ, θρηνεῖ τὴν παλιά της ζωή, τὴ χαμένη της ἄνοιξη· μάταια ζητεῖ νὰ ξαναπέσῃ στὴν ὁλανθισμένη της ἀγκαλιά.

"Ω! πόσο ἄσπλαχνα φέρθηκε σ' αὐτὴν τὸ φθινοπωρο, μὲ πόση ἀπονιὰ ρήμαξε τὰ μύρια κάλλη της!..

Καὶ δὲ μείναν παρὰ λίγα λούλουδα σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γι' ἀνάμνηση τῆς παλιᾶς ἀξέχαστης ζωῆς...

Μαγεμένο Νησάκι

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΛΑΜΜΑ

Γλυκοχάραμα μιᾶς ἀπὸ κεῖνες τοῦ χρόνου ἡμέρες, ποὺ ὅλα, τυλιγμένα στὶς πτυχὲς τοῦ πράσινου τῆς ἄνοιξης φουστανιοῦ, γελᾶνε πρόσχαρα. Τ' ἄστρα, σὰν νυσταγμένες ἐλπίδες, σβύσαν ἀγάλια-ἀγάλια καὶ πρόβαλε ἡ τριανταφυλλένια αὐγή.

Μέσα στὴν καμαρούλα τοῦ ἀπόμερου μικροῦ σπιτιοῦ, ἕνα παιδάκι πρωτοβλέπει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, μιὰ καινούργια ὕπαρξη χαιρετίζει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁ χρυσομάλλης τοῦ αἰθέρα ταξιδιώτης φάνηκε σὲ μιὰ ροδοστρωμένη τοῦ ὁρίζοντα λουρίδα. Τὰ πουλιὰ τόνιζαν γλυκόλαλα τραγούδια. Ὁ κόκορας, πάνω σὲ μιὰ ταράτσα, λάλησε κι' οἱ κότες βγῆκαν γιὰ σφοριγόνι. Μποροῦσε νὰ ξημερώσῃ πιὸ πρόσχαρη μέρα στὸ φτωχικὸ σπιτάκι;

Ἕνας μικρούλης ἄνθρωπος παραπάνω. Ἐν' ἀγοράκι μὲ μάτια ποὺ καθρέφτιζαν τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ χρῶμα, μὲ μαλλιὰ ποὺχαν φτιαχτεῖ μὲ τοῦ Φοίβου τὶς χρυσορόδινες ἀχτίδες.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἕνα μπουμπούκι ἀνοίχτηκε στὸ χαμόγελο τῆς αὐγῆς κι' ἕνα τριαντάφυλλο πρόβαλε, ποὺ ἀμέσως ραντίστηκε μὲ δυὸ τρία δάκρυα, σταγόνες τῆς πρωϊνῆς δροσιᾶς.

Ἡ μάννα κουρασμένη ἀποκοιμήθηκε. Μέσ' στὸ φτωχὸ δωμάτιο μιὰ δέσμη ἀπὸ παιχνιδιάρες ἀχτίδες χύθηκε γιὰ νὰ καλημερίσῃ τὸ νιόφερτο ἀγγελάκι, χαϊδεύοντάς το τρυφερά. Στερνά, ἡ ζωὴ ξανάρχισε ἡ ἴδια. Κελαδήματα πουλιῶν ἀκούγονταν, ἕνα μουκανητὸ βωδιοῦ, κάποιο βέλασμα, τέλος, ἡ μόνη ἀλλαγή: ἕνα παιδιάτικο κλάμμα ἐπίμονο.

Κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα τῆς δροσιᾶς ἐπάνω στὸ τριαντάφυλλο στέγνωναν ἀργὰ-ἀργά, ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε, λεπτό, σχεδὸν ἁπαλό. Σὰν τί νὰ ἔνοιωθε τὸ νιογέννητο πλασματάκι: νὰ πονοῦσε ἄραγε κι' ἔκλαιγε ἔτσι;

Μιὰ φωνούλα ἀδύνατη, ἀθῶα. Ναί! μιὰ φωνούλα ποὺταν ἡ πρώτη πνοή, ἡ πρώτη μιλιά,—τὸ πρῶτο κλάμμα τῆς νιόφερτης ὑπαρξούλας στὴ ζωή.

Ἀγνή

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Εἶναι ἀπόγευμα. Καθισμένη μόνη στὸ ἀντρέ κι' ἔχοντας ἀνοικτὸ τὸ παράθυρο ποὺ βλέπει πρὸς τὸ δρόμο, ὁ νοῦς μου σὲ περασμένους φτερουγίζει καιρούς. Κάτω, ἕνας κόσμος ὁλόκληρος κινεῖται· τράμ, αὐτοκίνητα, ἁμάξια, ἄνθρωποι, ὅλα μαζὶ κάνουν ἕνα παράξενο θόρυβο.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος· ποῦ καὶ ποῦ, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μολυβένια σύννεφα, διακρίνει κανεὶς ἕνα κομμάτι οὐρανί. Θὰ βρέξῃ. Νά, ἀρχίζει κιόλας νὰ ψιχαλίζῃ. Στὴν ἀρχὴ οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς χτυποῦν γλυκὰ πάνω στὰ τζαμοθύρια, κατόπι ὅμως ἀρχίζει μεγάλη μπόρα.

"Ω! πόσο μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ καιρός! θαρρῶ πὼς μ' ἀνακουφίζει... Πόσο μοιάζει μὲ τὴν καρδιά μου. Ἡ παλιὰ νοσταλγικὴ ζωὴ ξαναγεννιέται γύρω μου κι' οἱ ὅμορφοι κόσμοι μέσα στοὺς ὁποίους ἔζησα τὰ πρῶτα χρόνια, σ' ἕνα μακρινὸ νησάκι, ξένοιαστη παιδούλα, ξαναζωντανεύουν τώρα μέσα στὴ σκέψη μου, καὶ σὰν πεταλούδες πετοῦν μέσα στὸ θαμπωμένο φῶς τῶν ἀναμνήσεων ὅλα τὰ περασμένα.

Ἄθελα δυὸ δάκρυα κυλᾶνε ἀπ' τὰ μάτια μου. Μποροστά μου ξεφυλλίζεται τὸ βιβλίο τῶν παλιῶν καιρῶν, τῶν ἀναμνήσεων. Τὸ χέρι μου ὁλοένα ξεφυλλίζει καὶ κάθε ἀνάμνηση γραμμένη περνᾶ μὲ κάποιο πόνο στὴν καρδιά.

Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἄλλαξα ἀπότομα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγα γιὰ πάντα ἀπ' τ' ἀγαπημένο μου σχολειὸ καὶ μπῆκα στὸ σχολειὸ τῆς ἀπαιτητικῆς κοινωνίας. Βλέπω πράγματα ποὺ μὲ πειράζουν, παράξενες σκέψεις, ὄνειρα, πόθοι ταράσσουν τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, καὶ ἀναρωτιέμαι πολλὲς φορές, γιατὶ καὶ μένα νὰ μὴ μ' ἀφήνουν ἀδιάφορη, ἢ καλύτερα ψυχρὴ κι' ἀναίσθητη, τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ζωῆς ποὺ συναντῶ;

Αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο τότε, ὅταν τὸν φανταζόμουν φοιτήτρια στὴ γλυκειὰ Ἑλλάδα. Τώρα τ' ὄνειρο ἐκεῖνο μοῦ σβύστηκε γιὰ πάντα. Ριγμένη σὲ σκέψεις, γκρεμίζω σιγὰ-σιγὰ ὅλον ἐκεῖνο τὸν πύργο τῶν ὀνειροπολήσεων ποὺ ἡ φαντασία μου μὲ κόπο ἔχτισε...

Ναί, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸν

γκρεμίζω καὶ στὸ κάθε κτύπημα τοῦ σφυριοῦ μου, ἕνας πόνος βαθιὰ μέσ' στὴν καρδιά μου ἀκούγεται.

Τώρα ἡ ζωή μου κι' ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ τί θὰ ἐμοιαζε,ἂν στὴ θέση τοῦ πρώτου μου ὀνείρου δὲν ἔμπαινε κάποιο ἄλλο γιὰ τὸ μέλλον μου. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μὲ κάνει νὰ ζῶ, κι' ἐλπίζω, κι' ὅλο ἐλπίζω.

Ὦ, οὐράνια ἐλπίδα,πόσο γλυκὰ θωπεύεις τὴν καρδιά μου, σὰν ἥλιου ἀχτίδα! Σὺ μόνη μοῦ ἔμεινες ἀχώριστη φίλη, γιατὶ μόνο ἐσὺ στὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου χύνεις παρήγορο φῶς.

Γαλαξιανή

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ὁ κύριος τοῦ Ἰακώβου ἔχει στὴν κατοχή του ἕνα καλὸ ἰχθυοτροφεῖο καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ στέλνει ἕναν ὡραῖο κυπρῖνο στὸν κύριο Λεονάρδο, τὸ γειτονά του.

Ὁ Ἰάκωβος συνήθως ἐπιφορτίζεται νὰ τοῦ πηγαίνῃ τὸν κυπρῖνο, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνει χωρὶς διάθεση, γιατὶ ὁ κύριος Λεονάρδος δὲν τοῦ δίνει ποτὲ τίποτε γιὰ τὸν κόπο του.

Μιὰ μέρα, κρατώντας ἕναν ὑπέροχο κυπρῖνο, ὁ Ἰάκωβος μπαίνει ἀπότομα καὶ, χωρὶς νὰ πῇ οὔτε καλημέρα στὸν κύριο Λεονάρδο, ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα του, κοντὰ στὸ τζάκι, ἀποθέτει τὸν κυπρῖνο στὸ τραπέζι καὶ φεύγει.

Ὁ κύριος Λεονάρδος τὸν φωνάζει πίσω καὶ τοῦ λέει αὐστηρά :

—Ἰάκωβε, δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής! Κάθησε ἐκεῖ στὴ θέση μου καὶ θὰ σοῦ δείξω τί ἔπρεπε νὰ κάνῃς.

Λέγοντας αὐτά, ὁ κύριος Λεονάρδος παίρνει τὸν κυπρῖνο, βγαίνει, ἔπειτα γυρίζει καὶ, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἰάκωβο καθισμένο τώρα στὴν πολυθρόνα:

— Κύριε, τοῦ λέει εὐγενικά, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς χαιρετήσω· ὁ κύριός μου σᾶς στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε αὐτὸ τὸ ψάρι.

— Φίλε μου σ' εὐχαριστῶ, ἀπαντᾶ ὁ Ἰάκωβος, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου κουτός· δῶσε τοὺς χαιρετισμούς μου στὸν κύριό σου καὶ πάρε αὐτὸ τὸ τάλληρο γιὰ τὸν κόπο σου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μελαχρινὸς Ἱππότης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης ἐπισκέπτεται τὸ Βοτανικὸ Κῆπο.Ὁ κηπουρὸς τοῦ δείχνει:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ φυτὸ τοῦ καπνοῦ.

Κι' ὁ Γιαννάκης :

—Ὦ, αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει πολύ. Καὶ ποιὸ μῆνα ἀρχίζει νὰ βγάζῃ τσιγάρα ;

Δανάη

***

Ἡ Μπεμπέκα κάνει πάλι ἀταξίες. Ἡ μαμμὰ τῆς λέει αὐστηρά :

— Μπεμπέκα ! τί σοῦ εἶπα ; . .

Κι' ἡ Μπεμπέκα ἀπαντᾶ :

— Ναί, κάτι μοῦ εἶπες, μαμμά, ἀλλά . . . τὸ ξέχασα.

Χλόη

***

— Πόσο χρονῶν εἶσαι, Φιφή ;

— Τεσσάρων.

— Καὶ σύ, Τίτα ;

Κι' ἡ Τίτα, γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσῃ γραμματικῶς, ἀπαντᾶ :

— Πεντάρων !

(Γεγονὸς) *Κυρὰ Φροσύνη*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1931

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα φυλλάδια θὰ προκηρυχθῇ τὸ νέο Δημοψήφισμα γιὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1932. Ἐκεῖ θὰ ἰδοῦν οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοὺς ὅρους τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ.

Παρακάτω δημοσιεύονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ. Εἶχε προκηρυχθεῖ μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους γιὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1931, κι' ἀπὸ τὰ Ψηφοδέλτια ποὺ μοῦ ἔστειλαν οἱ φίλοι μου, δὲν ἔλαβα ὀπ' ὄψει παρὰ μόνο ὅσα ἦταν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους αὐτούς.

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Πλανόδιος Τροβαδοῦρος*, ἔλαβε ψήφους 496 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μεγάλη Ἰδέα*, 463 (38Ε).—*Ἑλλάδας Ἀγκαλιά*, 320 (26Ε).—*Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ*, 240 (20Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, 207 (17Ε).— *Κρυσταλογέννητο Τραγούδι*, 186 (15Ε).— *Χαραυγή*, 166 (13Ε).—*Νέλλη*, 145 (12Ε).—*Δικηγορίνα*, 119 (10Ε).— *Χρυσόνειρο*, 101 (8Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τραγούδι τῆς Φλογέρας, 89 (7Ε). — Δυσούρετη Χαρά, 81 (7Ε).—Χωρὶς Φτερά, 73 (6Ε).—Φάουστ 66 (5Ε).—Πληγωμένος Ἀετός, 59 (5Ε) —Κρητικὸ Ἀκρογιάλι. 48 (4Ε).—Νικηφόρος Οὐρανός, 42 (4Ε). —Ἁρμονία, 35 (3Ε).—Ταρζάν, 33 (3Ε).—Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα, 30 (2Ε).

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ραψωδός*. (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέα Ζωή* (38Ε).—*Ἰωνικὸν Ἀκρογιάλι*, (26Ε).—*Ἠλεκτρικὸ Κύμα*, (20Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀμάραντος Δάφνη*, (17Ε).—*Κική Βατίστα*, (15Ε). —*Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη*, (13Ε).—*Δέων Σπανός*, (12Ε).—*Τριγυρίστρα*, (10Ε). —*Φωτεινὴ Σάντρη*, (8Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἕλντα, (7Ε). — Δόξασμένο Τριπολιτσοτάκι, (7Ε).— Τιτίκα Ι. Σαλατέλη, (6Ε).— Καπετὰν Μιαούλης, (5Ε).— Πρωϊνὸ Κελάδημα, (5Ε). —Νικ. Μ. Λαμπίρης, (4Ε).— Μάρβελ, (4Ε).—Σίβυλλα, (3Ε).—Μυοσωτὶς (3Ε) —Μικρὸ Βιολάκι, (2Ε).

Σημ.—Ἔλαβε ἀκόμη ψήφους κι' ἡ *Ὀνειροπλέχτρα*, τῆς ὁποίας ὅμως τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη γιὰ τὸ 1932, ἐνῶ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται σήμερα τ' ἀποτελέσματα, εἶναι γιὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1931. Κατὰ τὸν Κανονισμό,οἱ ψῆφοι τῆς *Ὀνειροπλέχτρας* θὰ περάσουν στὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1932, ποὺ θὰ προκηρυχθῇ, καθὼς εἴπαμε, προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 3ην Νοεμβρίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο.Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ **Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ**. *Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό καὶ 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.*

ΟΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα* καὶ τὸ *Μακεδονικὸ Ἐντελβάϊς* ποὺ ἀνέφερα προχτές, καὶ κάμποσοι ἄλλοι ἔχουν ἀνανεώσει τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1933 πρὶν ἀπὸ τὴν Πρόσκλησή μου. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματά τους κατὰ σειρά : *Ἀλκιβιάδης Κοτρώτσος, Μερόπη Τζαβέλλα, Κορνηλία Ν. Πολίτη, Ἀπόστολος Παπαδόπουλος, Κωστάκης Ν. Κακοῦρος, Σοφία Ε. Θωμοπούλου, Ἠλίας Α. Κρίσπης, Δόλα Δ. Ἰωαννοπούλου, Ἀνδρ. Κ. Οἰκονόμου* καὶ *Ἀρίσταρχος Γ. Ψιάρρης*. Μετὰ τὴν Πρόσκληση, δηλαδὴ μόλις κυκλοφόρησε τὸ προηγούμενο φυλλάδιο, πρῶτοι-πρῶτοι ἀνανέωσαν : *Ἥρα* καὶ *Ἕλλη Σ. Ἀνδρούσου, Μαίρη Π. Πάνου* (ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ὁ ἀδελφός της στὰς Ἀθήνας) καὶ *Ἀριάδνη Γ. Θεοφιλέτου*. Εὐχαριστῶ θερμότατα τὰ καλά μου τὰ παιδιά. Ὡς σήμερα ποὺ σᾶς γράφω, δὲν ἔχουν πέραση παρὰ δυὸ μέρες ποὺ οἱ συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβαν στὰ χέρια τους τὸ προηγούμενο φυλλάδιο. Γι' αὐτὸ κι' οἱ πρῶτοι εἶναι τόσο λίγοι. Στὸ ἐρχόμενο ὅμως θὰ ἐχῶ βέβαια νὰναγράψω πολλούς. Κι' ὕστερα θὰ εἶναι τόσο πολλοί, ποὺ δὲ θὰ μπορῶ πιὰ νὰ τοὺς ἀναγράφω . . .

Ἀφροδίτη, καθόλου πολύλογο τὸ γράμμα σου, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Προπάντων ἐκεῖ ποὺ μοῦ ἐξηγεῖς πῶς βρήκες τὶς Λευκὲς Λέξεις καὶ τὴν ὀρθὴ Στῆξη τοῦ Διαγωνισμοῦ. Γιατὶ εἴδα πὼς εἶσαι στοχαστικὴ καὶ μαθοδική, Τοῦ κομματιοῦ σου δὲν θὰ ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά.

Βλέπεις λοιπόν, *Πονεμένο Χαμόγελο*, τί κάνει ἡ τεμπελιά ; Ἐλπίζω ὅμως νὰ σάφησῃ πιά, ἢ μᾶλλον νὰ τὴν ἀφήσῃς...

Εἶδα πόσο σοῦ ἄρεσαν οἱ φωτογραφίες τῆς *Δικηγορίνας*, καὶ προπάντων οἱ Διαπλασοποῦλες της στὴν ἀμμουδιά, ἀπὸ τὶς ὁποῖες γνώρισες τὴ *Ναϊζη*. Κρίμα ὅμως νὰ μὴν κάμῃς καμιὰ γνωριμία στὰ Μέθανα μ' ὅλο τὸ Σῆμα ποὺ φορόσες. Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Ἡ *Ἠπειρωτοπούλα* . . . μισοξεσπάθωσε. Μὰ ὑπάρχει καὶ μισοξεσπάθωμα ; Βεβαιότατα ! Ἔπεισε δυὸ-τρεῖς συμμαθήτριές της ποὺ τῆς ὑποσχέθηκαν νὰ ἐγγραφοῦν. Δὲν τὰ εἶπε λοιπὸν καλά ; Τῶρα περιμένω τὸ μισοξεσπάθωμα αὐτὸ νὰ γίνῃ . . . ὁλόκληρο καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολύ. Ἀυσόχαρτο τῆς ἐστειλα.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Μιρέττα*, καὶ γι' αὐτὸ δὲ σοῦ θυμώνω . . . Τὸ *Ἀκράτητο Γέλιο* κι' ἡ *Ἡλιογέννητη*, ποὺ τοὺς ζήτησες ἀλληλογραφία, θὰ περιμένουν χωρὶς ἄλλο τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σοῦ γράψουν. Στὸ προηγούμενο γράμμα σου εἶχες μεγαλοποιήσει τὶς «ἀταξίες» ἐκείνες

καὶ γι' αὐτό, μὲ κάποια ἀπορία, σοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις. Ὦ, μὰ δὲν εἶναι παρὰ οἱ συνηθισμένες παιδικές ζωηρότητες. Πάντα ὅμως καλὸ θὰταν νὰ μετριάσθοῦν. Ἂν ὄχι γι' ἄλλο, γιὰ νὰ λείπουν οἱ κατάδες...

Εἶναι πολὺ ἀληθινὸ αὐτό, *Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι*: ὅποιος ἐπιμένει νικᾷ. Τὸ εἶδες καὶ σὺ τώρα ποὺ μὲ τὴν ἐπιμονή σου κατόρθωσες νὰ διαβάσῃς ἕνα τόσο δύσκολο Κρυπτογραφικό. Γέλασα μὲ τὴ λεπτομέρεια πὼς τὴν πρώτη φράση τῆ διάβασες στοῦ γιατροῦ ποὺ εἶχες πάει γιὰ τὸ δόντι σοῦ. Εἶχες πάρει φαίνεται καὶ τὸ φυλλάδιο μαζί σου.

Ἔλαβα, *Κυρὰ Φροσύνη*, καὶ τὸ προηγούμενο γράμμα σου μὲ τὸ ποίημα καὶ τὴν ἀπήντηση στὴν Κυριακή. Δὲν ξέρω τὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ ποὺ μοῦ ζητεῖς. Πραγματικῶς, τὸ διήγημα τῆς *Μάγιας Δρόσου* στὴ «Νέα Ἑστία» «Καὶ ξημερώνει πάνω ἀπὸ τὴν Πόλη» εἶναι ὡραιότατο κι' ἄρεσε σ' ὅλους. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου.

Μισοξεσπάθωμα λοιπὸν καὶ σύ, *Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ*, ἐλπίζω ὅμως νὰ ἐγγραφοῦν πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔχεις κατηχήσει. Ναί, ξέρω καλὰ πόσο μάγαπᾶς. Κι' ὁ ἀδελφός σου ἐπίσης, ποὺ μὲ πολλὴ μου χαρὰ θὰ τὸν γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντὰ τώρα ποὺ ἦρθε στὰς Ἀθήνας. Ἄ, εἶν' ἐδῶ κι' ἡ *Μονάκριβη* ; Φαντάζομαι πόσο θὰ σοῦ στοίχισε ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὴ μονάκριβή σου φίλη. Ἀλλὰ τώρα θὰ σὲ παρηγορῇ ἡ ἀλληλογραφία κι' ἡ ἐλπίδα πὼς γρήγορα θὰ τὴν ξαναζῆς. Ἔλαβα.

Θαλασσοδαρμένο Ἀκρογιάλι, τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του, ὥστε οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκόμα τὴν τύχη του. Ἡ ἐκέψη σου ὅμως εἶναι πολὺ ὀρθή : «καλύτερα νὰ περμένῃ κανεὶς ἀπόρριψη παρὰ ἔγκριση». Γιατὶ κι' ἡ ἀπόρριψη τότε δὲν θὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωση — ἀφοῦ τὴν περίμενε ; — κι' ἡ χαρὰ του γιὰ τὴν ἔγκριση θέναι μεγαλύτερη. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ θυμήθηκες τόσο νωρίς — ἀπὸ 28 Ὀκτ. εἶναι τὸ γράμμα σου — τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σου. Στὶς 106 δρ. ποὺ ἔχω εἰς πίστωσή σου, θὰ προσθέσῃς ἄλλες 284 γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἐτησία συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ.

Ἔλαβα ὅλες τὶς ἀπαντήσεις σου, *Πασπαρούνα*. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως γιατὶ ὑποχρεώθηκες νὰ τὶς γράψῃς ἀπὸ τόσες φορές ! Τὶς Διαπλασοποῦλες ποὺ εἶναι στὸ σχολεῖο σου ἐλπίζω νὰ τὶς γνωρίσῃς ὅλες καὶ νὰ μάθῃς τότε σὲ ποιὰ ἀνήκει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο καὶ σὲ ποιὰ τὸ ἄλλο. Ὡστόσο νόστιμο κι' αὐτό : νὰ ξέρῃς τὰ κορίτσια, νὰ ξέρῃς τὰ ψευδώνυμα καὶ νὰ μὴν ξέρῃς ποιανῆς εἶναι τὸ καθένα. Μὰ πῶς συνέβη ;

Ἡ *Ὀστρια* μοῦ γράφει γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου τῶν «Ἀνέμων». Τώρα ἀρχισαν νὰ κάνουν καὶ διαλέξεις. Πάντα ὅμως ὁ κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ διάδοσή μου, καὶ γι' αὐτὸ οἱ καλοί μου Ἄνεμοι :

Παντοῦ ὅπου κι' ἂν πᾶνε,
Ὅπου καὶ νὰ βρεθοῦνε,
Γιὰ τὴν ἀγαπητή τους
Διάπλαση μιλοῦνε.

Σοῦ ἔστειλα, *Λίγεια*, 22 τετράδια κι' ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὰ ἔλαβες. Τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη. Χαίρω ὅμως ποὺ κι' ἂν ἀπορριφθῇ, εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀποθαρρυνθῇς ἀλλὰ νὰ ἐπιμείνῃς, ὅπως βλέπεις νὰ κάνουν τόσα παιδιὰ ποὺ τοὺς ἀπορρίπτονται ὁλοένα κομμάτια.

Χαίρω, *Σπαρτιατοπούλα*, ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα τακτικά. Σὲ συγχαίρω ποὺ βγῆκες πρώτη ἀπὸ τὴν τάξη σου. καθὼς καὶ τὴν ἀδελφή σου, ποὺ ἡ διαφορά της ἀπὸ τὴν πρώτη ἦταν τόσο μικρή. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ ἐργάζεσαι γιὰ τὴ διάδοσή μου. Περμένω τώρα αὐτὴν ποὺ ἔπεισες νὰ ἐγγραφῇ, κι' ἐλπίζω νὰ πείσῃς κι' ἄλλες στὸ σχολεῖο.

Ἐδελίαζες, *Διάνα*, νὰ γράψῃς σὲ μένα, στὴ μητέρα σου ; Ἀκατανόητο ! . . Ναί, ἡ «Γαλάζια Μαμμὰ» εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα ποὺ δημοσίευσα, πολὺ πρωτότυπο, μὲ ὡραία πλοκή, καὶ μοντέρνο, ἀφοῦ βασίζεται στὸν Κινηματογράφο. Στὸ βουβὸ ὅμως ἐννοεῖται, γιατὶ ἂν ἦταν *σαρλὰν*.— ἂν δηλ. ἡ μηχανὴ τοῦ Γυριστῆ ἔπαιρνε μαζὶ καὶ τὶς ὁμιλίες — αὐτὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνουν, ἤ . . . θὰ γίνουνταν ἀλλοιῶτικα. Σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια.

Ἂς ἐλπίσω, *Δροσοστάλαχτη*, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου. Ἄλλωστε ἔχεις κι' ὅλο τὸν καιρὸ νὰ κατάγινεσαι μαζί μου, ἀφοῦ δὲν εἶσαι πιὰ μαθήτρια. Ἤ, βέβαια μποροῦσε νὰ εἶσαι αἰώνια ; Πάντα θάρχόταν καιρὸς ποὺ θὰ τελείωνες τὸ σχολεῖο. Ἡ ζωή σου στὸ σπίτι σοῦ φαίνεται τώρα μπόσικη καὶ κάπως ἀνιαρή. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὴ γεμίσῃς μὲ ἄλλες ἀσχολίες, προπάντων πνευματικές, ποὺ νὰντικατασταίνουν τὰ μαθήματα. Μόνο ἡ σκούρα ποδιὰ θὰ λείπῃ. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα ; ἀσχημη εἶναι μιὰ σκούρα ποδιὰ γιὰ τὸ σπουδαστήριο ;

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ τελείωσε ὁ διαθέσιμος χῶρος καὶ δὲν μπορῶ νὰπαντήσω καὶ στάλλα ὡραῖα γράμματα ποὺ ἔλαβα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. *Ντίνε Αὐγερίτη, Χανιωτοπούλα, Μπουμπουλίνα, Ἄγγελούδι τῶν Ὀνείρων, Ἀγνή, Ἀγράμπελη, Πειραιωτάκι, Ρέμβη, Χωρὶς Φτερά, Κουρσάρε* καὶ *Νεράϊδα τοῦ Παγασητικοῦ*, καλά μου παιδιά, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ περμένω νὰ μοῦ ξαναγράφετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : — «Τ' ὀρφανό» τοῦ *Μ. Π.*Ὁ φίλος μας ἔχει ἐκμεταλλευθεῖ τὸ κοινότατο αὐτὸ θέμα ἀπὸ μιὰ νέα ἄποψη κι' αὐτὸ δείχνει πὼς ἔχει παρατηρητικότητα· μεταχειρίζεται ὅμως ἐκφράσεις ποὺ ξενίζουν, ὅπως π. χ. «Ἀρχίζουν οἱ ἁπλούστερες πνευματικές λειτουργίες. Οἱ αἰσθήσεις τὶς τροφοδοτοῦν» κ.τ.λ. Γενικὰ τὸ γράψιμο εἶναι πολὺ ἀνώμαλο.—«Ἕνας περίπατος στὴν παραλία» τοῦ *Μακεδονικοῦ Ἐντελβαΐς*. Ὁ διάλογος ἔχει κάποια ζωηρότητα, μὰ αὐτὸ μονάχα δὲν ἀρκεῖ. Περμένω κάτι καλύτερο. — «Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ» τῆς *Θαραλέας Ἑλληνίδος*. Ἀνέκδοτο γνωστό, ὄχι ἀπὸ τὰ πιὸ νόστιμα. — «Τί νὰ γράψω» τοῦ *Κισσοῦ τῶν Βράχων*. Σὲ προηγούμενο φύλλο ἀπέρριψα ἕνα παρόμοιο κομμάτι ὄχι λιγώτερο καλογραμμένο ἀπ' αὐτό ἐδῶ. Γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τέτοια θέματα ἐξαντλοῦνται· εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτο κι' ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ δημοσιεύσαμε, τοῦ *Κάποιου*, ἦταν ἀρκετό. — «Ἕνα δράμα» τοῦ *Η. Δ. Α.* Πολὺ ἀποφθεγματικὰ γραμμένο, τὸ χαλάει δὲ στὸ τέλος ὁλότελα ἡ φράση : «Τί *ἀστεῖο* εἶναι αὐτὸ τὸ *δράμα* ποὺ παίχθηκε χθές ; Ἡ Ζωή». Οἱ ἔννοιες «δράμα» καὶ «ἀστεῖο» εἶναι ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους. Ἕνα δράμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀστεῖο, ὅπως μιὰ κωμῳδία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τραγική. Ἄλλως τε, ὅπως μᾶς τὸ παρουσιάζει αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸ δράμα αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ ἀστεῖο εἶναι. Συμβουλεύω τὸν *Η. Δ. Α.* νὰ διαλέγῃ θέματα πιὸ σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία του γιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία. — «Ἀνέκδοτα» τοῦ *Ἐξυπνου Κυπριωτάκι*. Τὸ πρῶτο πασίγνωστο. Τὸ δεύτερο, τὸ ἀναφερόμενο στὸν Καποδίστρια, ἀντιγραμμένο ἀπὸ ἐφημερίδα καὶ ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. — «Τὸ πρῶτο μου ταξίδι» τοῦ *Βρασίδα*. Γιὰ πρωτόλειο εἶναι ἀρκετὰ καλὸ ἀλλ' ὄχι δημοσιεύσιμο. Ἡ περιγραφὴ ἄλλωστε τοῦ ταξιδιοῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Συνιστῶ στὸ φίλο μας νὰ γράψῃ ἄλλοτε πιὸ εὐάνάγνωστα καὶ νὰ ἐπιμελεῖται τὴ σύνταξή του καὶ τὴ στίξη του. — «Ἡ γιαγιὰ καὶ τὸ ἐγγονάκι» τῆς *Κόκκινης Κούκλας*. Ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πραγικά, ἐπηρεασμένο ἀπὸ ξένα ἀναγνώσματα. Ἔχει ἀρκετὴ τρυφερότητα καὶ ἐπιμέλεια στὸ γράψιμο. Ἂν γράψῃ ἡ *Κ. Κ.* τίποτε πιὸ προσωπικό, ποὺ νὰ τὸ ἔχῃ ζήσει, θὰ ἐπιτύχῃ, φαντάζομαι, περισσότερο. — «Παιδιάτικα» τῆς *Κρινορόδινης*. Χαριτωμένο καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεση, γραμμένο ὅμως σὲ γλῶσσα ἀκατάστατη μὲ φράσεις ὅπως : «ἐόρίσκουν οἰκτρὰν τύχην» καὶ «ἐκεῖνος ἐξανίσταται», ποὺ μόνο στὶς ἐφημερίδες συναντᾶ κανεῖς. Ἂν ξαναγραφῇ μὲ ὁμαλώτερη γλῶσσα καὶ μὲ πιὸ δουλεμένο ὕφος, ἴδιως στὴν ἀρχή, θὰ γίνῃ πολὺ καλό. — «Διαγωνισμοί» τῆς *Γαλανομάτας*. Ἔχει χάσει τὴν ἐπικαιρότητά του καί, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶναι γραμμένο σὲ ὕφος πολὺ γρήγορο,τόσο ποὺ δὲν προφθάνει κανεὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του. Ὁλόκληρο τὸ κομμάτι ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ παραγράφους ὅλες-ὅλες. — «Ἤταν μαοῦνες» τῆς *Αἴγλης*. Νόστιμο ἀλλὰ πολὺ ἀπίθανο. Μὲ ἕνα τόσο ἀπαραίτητο καί . . . ἀκριβὸ ἀντικείμενο,ὅπως εἶναι τὰ παπούτσια, δὲν γίνονται ἀστεῖα καὶ μάλιστα μὲ τὴν τωρινὴ «κρίση». — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κεφαλλονίτην* (τὶς ἔλαβα ἐγκαίρως· ἔστειλα τετράδια 6') *Γαλανὴν Πειραιωτοπούλαν* (ἔλαβα· περμένω') *Ἐλπίδα* (δεκτές') *Ἰὼ* (ἔστειλα 10 τετράδια· καλές προόδους καὶ στὸ πιάνο'δὲν πειράζει, νὰ μοῦ γράψῃς μόναν ὅταν εὐκαιρῇς, φτάνει νὰ μάγαπᾶς πάντα') *Μαργαρίταν Λαμπράκη* (φύλλον ἔστειλα· δικαίωμα ψευδωνύμου ὀρ. 10') *Τριπολιτσοτάκι* (ἔστειλα 11 τετράδια') *Ρασσουτὶν* (τὰ ἔλαβα ὅλα') *Κόρη τῶν Φαιάκων* (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· ὅσοι τοὺς χαιρετισμούς μου στὴν ἀγαπητή μου *Κ. Π.*) *Μαγεμένο Δοξάρι* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὸ σχολεῖο· σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου') *Ἔξυπνο Κυπριωτάκι* (εὐχαριστῶ πολύ· φυλλάδια ἔστειλα· ἔπιασες καὶ Ρώμη, ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶσαι; βέβαια σπουδαῖο κατόρθωμα γιὰ ραδιό!) *Ζεπεσμένον Λόρδον* (ὅπου δὲν ἀναφέρεσαι στ' Ἀποτελέσματα, θὰ τῆ ὅτι δὲν ἔλαβες μέρος· λάθος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατὶ φυλάγονται χωριστὰ οἱ λύσεις κάθε Διαγωνισμοῦ') *Ἱππότην Λόγγην* (ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἄδεια τῆς μητέρας σου, νὰ ἔλθῃς· ἀλλὰ ὄχι τὸ *Δεκέμβρη*· στὸ μέσο τοῦ σχολικοῦ χρόνου δὲν δέχονται νέους μαθητές· ἄφησε καλύτερα νὰ ἔλθῃς τὸ Σεπτέμβρη, νὰ δώσῃς ἐξετάσεις καί, ἂν γίνῃς δεκτός, νὰ μείνῃς') *Ἐλπίζουσαν Ἑλλάδα* (ἔλαβα λύσεις 27 ὡς 31· λυσόχαρτα ἔστειλα') *Πασχαλιὰν* (τετράδια ἔστειλα' προηγούμενη παραγγελία γιὰ 10 δὲν ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ξεσπαθώματα ποὺ μοῦ ἑτοιμάζεις· βεβαίως μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴν ἐγγραφὴ κι' ἀπὸ τώρα') *Λεβάντεν* (ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου· ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις· ἔστειλα 6 τετράδια') *Δάκρυ Ψυχῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· καὶ τὴν ἀγάπη· ἡ ὀπ' ἀριθ. 4334 ταχ. ἐπιταγὴ ἔφθασε στὰ χέρια μου στὶς 12 Ὀκτωβρίου·

γι' αὐτὸ ἀδράδυνε ἡ ἐκτέλεση τῆς παραγγελίας σου') ***Καπετὰν Μιαούλην*** (ἔστειλα· φωτόγραφία μπορεῖς νὰ στείλῃς· τὸ δικαίωμα αὐτὸ δὲν παραγράφεται ὅσο εἶναι κάνεις συνδρομητής·) ***Εὐθύμιον Τσιγγούνην*** (σοῦ ἔστειλα, καὶ εἰς ἀνώτερα!) ***Θλιμμένην Γοητείαν*** (εὐχαριστῶ πολύ! ἔστειλα 16 τετράδια·) ***Ἀρχιζιζάνιο*** (καὶ πάλι σήμερα τὸ γράμμα σου ἔφτασε στὰ χέρια μου ἀργά· στὸ ἐρχόμενο·) ***Τιτίκαν*** (ἔστελα φύλλα, Πίνακα καὶ 11 τετράδια· στὸ μεγάλο γράμμα σου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) ***Παναγιωτίτσαν Γ. Ζουμᾶ*** (κόπος χαμένος· πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν 'Οδηγό·) ***Μικρὴν Ἀλσατίδα*** (ἔστειλα·) ***Τάσον Λούζην*** (ἔλαβα καὶ σὲ πίστωσα μὲ δρ. 50· δὲν θυμοῦμαι, κάτι ἀστεῖο θὰ ἦταν· ἂν πραγματικῶς ὑποφέρῃς ἀπὸ ἀϋπνίας, πρέπει νὰ συμβουλευθῇς γιατρό·) ***Πολυβώτην*** (ἔστειλα καὶ πάλι· οἱ τρεῖς φῆτηταὶ δὲν ἐνεγράφησαν·) ***Κυρὰν Κυραλίναν, Χρυσόνειρο, Ἄνναν Πλαίσα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **25** Ὀκτωβρίου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου.

656. Λεξίγριφος

Πρῶτα μιὰ φράση σὲ προστάζει
Νὰ πάψῃς πιὰ καὶ νὰ τἀφήσῃς...
Κατόπι της, μικρὸ νησάκι
Μέσ' στὸ Αἰγαῖο θὰ ξεχωρίσῃς.
Καὶ νόστιμο σοῦ κάνουνε τὰ δυό,
Φρέσκο ἢ τοῦ κουτιοῦ, θαλασσινό.
Κινεζούλα

657. Στοιχειόγριφος

Ἕνα γράμμα μόνο ἂν βγάλω
Ἀπὸ μιὰ μεγάλη νῆσο,
Πέρση βασιλέα μεγάλο
Ἀπ' τὸν τάφο θἀναστήσω.
Δοξασμένη Ἑλλὰς

658. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι σὲ νησὶ βουνό.
Τὸ λαιμό μου ἂν ἀλλάξῃς,
Καθὼς καὶ τὸν τονισμό,
Μικρὸ ζῶο θὰ κοιτάξῃς
Ποὺ τὸ τρῶς σύχνὰ ψητό.
Ἀρτανιὰν

659. Αἴνιγμα

Λαπίθης κάποιος
τὸ ἀρσενικό μου.
Ἄκαρπο δέντρο
τὸ θηλυκό μου.
Λίγο... λιγώτερο
τὸ οὐδέτερό μου.
Πρίγκιψ Ἄρπαδ

660. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* - * - * - * =Ὁμηρικὸς βασιλεύς.
* - * - * =Ἐπίθετον.
* - * =Πτηνὸν θαλάσσιον.
* =Ἀντωνυμία.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Κυρὰ τῆς Θάλασσας

661. Κρυπτόγραφικὸν

1 2 3 4 5 3 6 2 6 =Ἀγαπητὸν
2 1 3 6 =Μάντις
3 5 3 6 =Ὀρυκτὸν
4 5 3 6 2 6 =Τὸ σύμπαν
5 3 4 5 3 6 =Μέγας ἀστρονόμος
6 4 3 =Πόλις τοῦ Βελγίου
Ἐρνάνης

662. Ρητὸν ἐκ Μεταμορφώσεων

Διὰ τεσσάρων πάντοτε μεταμορφώσεων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προέλθῃ μία ἄλλη, οὕτως ὥστε αἱ τρεῖς νέαι λέξεις νὰποτελοῦν ρητόν.

1. ***Μέλας***, θὰ γίνῃ προστακτική.
2. ***Ὁδός***, θὰ γίνῃ ἄρθρον.
3. ***Ἀμήν***, θὰ γίνῃ οὐδέτερον ἐπιθέτου λαμβανόμενον ὡς οὐσιαστικόν.
Ἐρείκη

663. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα μίαν τῶν Γραιῶν.

1, Πόλις τῆς Ἰταλίας· 2, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας· 3, Μὴν θερινός· 4, Νῆσος τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.
Νικηφόρος Φόρανὸς

664. Φωνηεντόλιπον

γστ - κλ - μ - μν - νσν - δ - φρς - τ - χρν
Σιφονὲτ

665-669. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

1.—ΡΓΣ=Πόλις
2.—ΡΓΣ=Ἐπίθετον
3.—ΡΓΣ=Πηγὴ πλούτου καὶ εὐτυχίας
4.—ΡΓΣ=Ὑπόδουλος Τούρκων
5.—ΡΓΣ=Σῦμπτωμα ἀσθενείας.
Ξεπεσμένη Λαίδη

670. Γρῖφος

μι
μι ος
ἴδια μι μι ος ος οφ
γον ος τὶς : πλας ος ελ
μι μι ος ος οὖν
μι ος
Κρητικὸ Ἀκρογιάλι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

671. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment la maison de l'élève et les troisièmes son arme:

1, Phenomène astronomique; 2, Ville d'Egypte; 3, Celui qui travaille; 4, Signe de douleur; 5, Archipel grec.
Μπουμπουλίνα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

456. Λεωνίδας (λέων, ι, δάς).— 457. Ὄνος-τόνος. — 458. Ἄρης-Ἄδης. — 459. Ἰλιάς-Ἡλίας.

460. Π Ι Λ Α Τ Ο Σ
Ι Α Ο Κ
Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α
Δ Ι Κ Η
Τ Ο Σ Κ Α Ν Α
Ο Σ Ν Ν
Σ Κ Α Π Α Ν Η

461. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ (Κάϊν, Τόκιον, Ἀβαντίς, Βίας, Ἰάβα, ναός, σανός). — 462. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Δ: Δανία, Ἀδριανός, Μίδας, Ἡρόδοτος, Ἀρκαδία.—463. Ρωμύλος—Μῆλος=*Ρω*+(Δανάη—ἀεὶ=) *Δὰν*+(Μύκονος—μήκων=) *δς*=ΡΟΔΑΝΟΣ. — 464. ***Ὁ Θέσπις ἐθέσπισε τὸ δρᾶμα*** (ὦ, θὲς π' εἰς ε, τόδ' Ραμῶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—559]

Μίνυ Μάους, γιὰ τὴ γιορτούλα σου ὁλόθερμες εὐχούλες, ***Γιόλα***

[ΑΒ'—560]

Νηρέα, γιατὶ τόσα κόλπα; μήπως ἀσὺ δὲν ΤΗΣ πρότεινες πρῶτος; Ἔτσι κάνουν τὰ διαπλασόπουλα; (γιατὶ εἶσαι καὶ τὸ κρύβεις!!!) Ἄσχημο.

Ἔλντα, φυσᾷ πολὺς ἀέρας στὴ Χίο;
Γιόλα

[ΑΒ'—561]

Μπουμπουλίνα, ἔχετε σκοπὸ νὰ κάνετε collection ἀπὸ τετραδιάκια μου; ἢ μήπως θέλετε νὰ σᾶς στείλω καὶ τρίτο, γιὰ νὰ... εὐδοκιάσετε νὰ μοῦ τ' ἀνταποδώσετε;
Πλάνο Δοξάρι

[ΑΒ'—562]

Νίκη, νὰ περμένω ἀκόμη; βαρέθηκα πιά. (Κατάλαβες βέβαια).
Πλάνο Δοξάρι

[ΑΒ'—563]

Θὰ θέλαμε ἀπ' ὅλους ἕνα τετραδιάκι. Alyanaki, Mesrutiet 11, Yesil Köy, Sramboul, Turquie.
Πλάνο Δοξάρι, Ἀφρικάνα

[ΑΒ'—564]

Διαπλασόπουλα... παρατείνω ἐπὶ μῆνα τὸν (ΑΒ'—486) διαγωνισμό. Νὰ περμένω τὴν εὐγενῆ ὑποστήριξίν σας;
Τριπολιτοοτάκι

[ΑΒ'—565]

Γρέτα Ἀλεξοπούλου, Βόλλεθ... θυμᾶσαι;... Mlle Deulière, Ἀλληλογραφοῦμε; Γράφετε (ΑΒ'—24). Περμένω ἀνυπόμονα...
Κυρὰ Φροσύνη

[ΑΒ'—566]

Διακόπτω γιὰ σοβαροὺς λόγους κάθε ἀλληλογραφία μὲ Διαπλασόπουλα. Πολὺ παρακαλῶ τοὺς Ζωζέτ, Δικέφαλο Ἀετό, Θεότρελλη Ἐανθούλα κ.τ.λ. νὰ μὲ συγχωρέσουν.
Ἀετιδεὺς

[ΑΒ'—567]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν κόσμον τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: Ἰωάννην Παπασταματίου, Σταδίου 11, Ἀθήνας. ***Μικρὸς Ρουμελιωτάκος***

[ΑΒ'—568]

Εὐχαριστῶ τὴν οἰκογένειαν Ἀγράμπελης καὶ Πειραιωτάκι διὰ τὰς περιποιήσεις.
Ταρζὰν

[ΑΒ'—569]

Συγχαίρω τὸ ***Οὐράνιο Τόξο*** γιὰ τὶς ἐξυπνότατες σάτυρές του καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς «Πνευματικὲς Ἀσκήσεις» τοῦ στὸ «Μακεδονόπουλο», ποὺ ἐξωράϊσαν τὴν... ἄκακη (;) ἀκείνη (ΑΒ'—407)!..
Νάρκισσος

[ΑΒ'—570]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀποτελέσματα Β' Διαγωνισμοῦ: Ἀπαντήσεις 25. Α' Βραβεῖο ***Θλιμμένη Γοητεία*** ('Η καρδιά). Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ ***Δικηγορίνα***. Β' ***Πασχαλιὰ*** (δύο βιβλία). Γ' ***Πειραιωτάκι*** (Παιδικὸ Θέατρο Ἐενοπούλου). Ἀσπροὺς εὐχαριστοῦμεν. (Ἀεπτομέρειες στὸ 6ο φύλλο τοῦ «Μακεδονόπουλου).
Ἡ τῶν διαγωνισμῶν:
Λαίδη Φαουντλερόϋ

[ΑΒ'—571]

Τὴ γιορτή σου, ***Νυμφαία***, ραίνουμε μὲ τὶς πιὸ θερμὲς μας εὐχές.
Χλόη — Ἀντινέα

[ΑΒ'—572]

Ποιὸ ὁμοιότυχο Δωδεκανησόπουλο θ' ἀρνηθῇ ἕνα τετραδιάκι ἢ τοπεῖο; Δ/σις: Γιῶργον Φασουλαρίδην ἀπόφοιτον Βενετοκλείου Γυμνασίου, Νισύρου (Αἰγαίου).
Πολυβώτης

[ΑΒ'—573]

Φωτεινὸ Καντηλάκι, Λαχτάρα Λευτεριᾶς, Σκλάβα Ἑλληνοπούλα, Ἰνδιάνα, Δροσοσταλαχτη, Γλάρε τοῦ Αἰγαίου, νὰ περμένω;
Πολυβώτης

[ΑΒ'—574]

Κόμη τῆς Πέτρας, νὰ περμένω; Ἀτταδύρις, μὲ λησμόνησες;
Πολυβώτης

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10. Ἀθῆναι